

ROMAANI KEVADEALBUM

Asut. 1907. a.

Asut. 1907. a.

Tallinna Krediit Pank

Põhikapital . . . Kr. 1.290.000.—

tagavarakapitalid „ 612.000.—

Peapank

Tallinnas, S. Karja tän., 20

Telegr. address: KREDITBANK

Panga telef. keskjaama väljakutse KREDIITPANK

O s a k o n n a d

Abjas

Antslas

Haapsalus

Hilu-Keinas

Jõhvis

Narvas

Nõmmel

Tapal

Tartus

Türil

Viljandis

Võrus

Pank toimetab kõiksugu pangaooperatsioone.

PÄRNU LINATÖÖSTUS A/S.

PÄRNU RÄÄMA TÄN. 38 TEL. 125

V. A. INDERMITTE juures

TALLINNAS. S. Roosikrantsi 15-3.

Pliseeritakse

**kõige moodsamalt
kõige korralikumalt
kõige kiiremalt**

Pesutikandus, dekateerimine ja
nööpidevalmistamine

Riidekauplus

J. J. Jegorov'i

Raekoja plats 18.

Soovitan suures valikus kõiksugu riidekaupu:
Siidi, villaseid, sametist, musliinist, ja
markisetist kleidiriideid jne.

Alaline uudiste juuretulak.

Suur väjavalik kõiksugu pudukaupu.

Riidekauplus

J. J. JEGOROV

Raekoja plats 18.

Haloo!!!

Nii kui ei ole meieselles süüdi,
et tali oli vali, saruti ei näe meie Teil
õilsat kevadmeeleolu ja kaunist südame-
rahu, kui teie omale

**käekotid, portfelliid, raha-
taskud, tshummadanid,
reisukotid, kindad j. n. e.**

ostate mujalt ja mitte meilt — peennaha
ja sadulsepa tööstus **Lühike-jalg, 5**
Tallinnas

Peale selle ka igasuguseid sadul-
sepa- ja mööblitööd — uute tellimi-
ne ja parandus. Siis — **kingade,
kinnaste ja muude nahk-
tööde puhastamine ja vär-
vimine**

Lühike-jalg nr. 5

Narva mnt. nr 23.

Narva mnt. nr. 23.

**Daamide ja härrade
JUUKSETÖÖSTUS**

töötavad ainult 1. klassi tööjõud.

Daamide
juukseõikus, lokkimine, kulmu, ripsme
värvimine.

Härrade
juukseõikus, habeme ajamine, pea-
pesu.

Näo ja pea värskendamine.

MANICURE.

Palun veenduge — Narva mnt, 23,

Ostudel ja järelepärimistel nimetage „Romaani kevadealbumi!“

Kes soovib jalaõusid hästi lasta parandada,
viib need

Narva m. nr. 43.

Mehaaniline kiirjalanõudeparandus

TUGEV

Töö paremast materjalist, kiire ja tugev

Hinnad mõõdukad.

Ei kahetse ükski

kes omad kuld, hõbe ja kella-kaubad ostab ja
parandada laseb

P. Eichelmann'i äris

V. Karja nr. 2.

Täielik karantii töö eest ja hinnad kõike rahuldavad

Ostan kulda ja hõbedat.

Lõhnaõli „Namada“ pikantseim lõhn!

Nõudke igal pool!

Iludust saavutab

**KREEM
FASCINATA**

**LÕHNAÕLI
FASCINATA**

**PUUDER
FASCINATA**

**EAU DE
COLOGNE
FASCINATA**

FASCINATA

LABORATOORIUM KARL TAMMANN, TALLINN, DUNKRI 4. TEL. 5-02.

Lõhnaseep „Fascinata“!

*Kreemi seep. Originaal Kölni vesi
Joh. Maria Farina z. Stadt Rom i. Köln.*

Elektri ja Radio tarbeainete kauplus ja tööstus

Nunne t. 12.

„**ESTAR**“

Nunne t. 12.

soovitab

Elektri alal:

Mootoreid, armatuure, igat seltsi traati,
triiakraudu ja valgustuse sisseseade
materjale.

Raadio alal:

Raadio vastuvõtte aparate, igat seltsi
raadio aparate osasid, antenni-
tarbeid.

Elektri jõu ja sisseseade tööd ja raadio aparate ülesseadmine ja remonteerimine
tehtakse hästi ja odavasti.

Vilt- ja õlgkübaraid

Väljaföötatud omas töökojas uuemates vasongides ja värvides soovitab

suures valikus

Daamide kübara-
tööstus

M Liiver

Tallinn, Kuninga t., 3

Tallinn, Kuninga t., 3

Imestamisväärt odavasti, kergesti ja **puhtaks** pesete oma pesu pesupulbriga

LUMI WALG

ühes sellega pikendate ka **pesu wastupidavust**, samuti **söögi- ja kööginõud** ning **mustad** ja **raswased käed saavad** imestamisväärt **kergesti puhtaks**.
Nõudke igalpool.

Pealadu: Tallinn, Suur Pärnu maantee, nr. 48.

Mööblitööstus

„**VENUS**“

Magasini tän, 3-b.

Kõnetraat 404.

Soovitab ladust ja tellimise peale:

Türgidiivaneid, mitmesuguseid kushette, saali-, kabineti-, söögi-, magamistoa sisseseadeid ja kõiksugu üksikmööblit, nagu: toolid, lauad,apid jne.

Vana mööbli asjatundlik parandamine.

G. Birk'i auruvärvimise ja keemilise puhastamise tööstus.

Asutatud 1820. aastal.

Tallinn, Maakri tänav, nr. 23. Telefon 13-18.

Värvimine, vanutamine, sheerimine, dekateerimine, apreterimine ja pleekimine.

Ülikondade, kleitide, palitute, siidiriiete j. n. e. keemiline puhastamine.

Pressimine Ameerika Hoffman's meetodi masinal.

AMEERIKA PESUMAJA

Tallinn, Müürivahe tän., 21. — Tel. 5-97.

Vastuvõtmise punkt: Rütli tän., 15.

Peseb pesu tüki ja puudaviisi.
KEEMILINE PUHASTUS.

Töö hääduS on äri tulevik.

Hinnad odavad

P. K. „Estonia”

kauplused
soovitavad perenaistele

mitmesugust vorsti,
võid,
juustu,
mune,
vahu- ja kohvikoort,
lastepiima,
mitmesuguseid konserve.

Kauplused:

Jaani tän., 3 kõnetr. 8-45.
Müürivahe, 16 „ 23-09.
Jakobsoni, 4 „ 5-18.

Juuksetööstus „GRANBERG”
Tallinn, Lal t. 7 Kõnetr. 20-12.

Elektrilokid (Ondulatsioon Permanente)
Maniküür Pediküür
ripsmete
kulmude
juuste } värvimine.

Riidevärvimise vabrik ja keemiline pesemiskoda

R. NATUS,

Viljandis, Tartu tän. 24, Tel. 59.

Oma uuendatud sisseseadega vabrik teeb kõiksugused
värvimise, vanutamise, pressimise, sherimise ja puhastamise tööd
uuemate nõuete järele.

Vastuvõtmine Tallinnas, Tartus, Paides ja teistes linnades ja alevites.

Ostudel ja järelepärimistel nimetage „Romaani kevadealbumi!”

ROMAANI

KEVADEALBUM

1929.

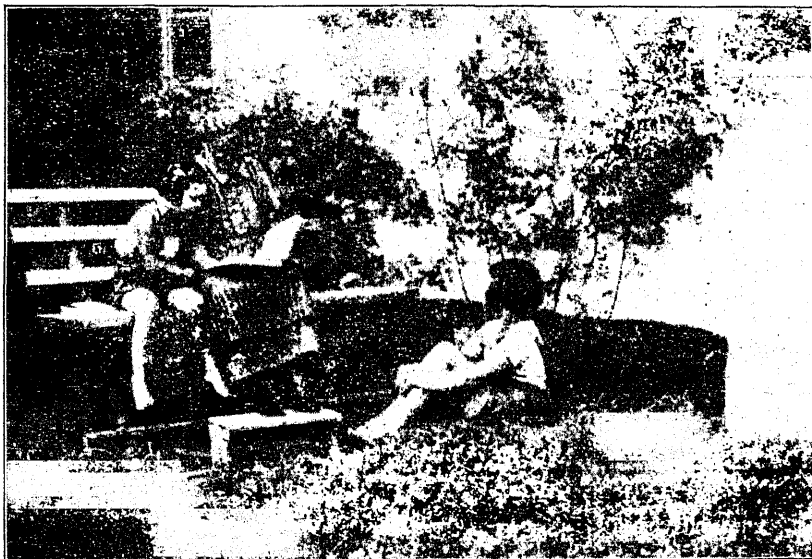
Karma.

Victor von Schulenberg.

Pärast õhtusööki istusime meie minu sõbra suvila rõdul ja waatasime, kuidas särav maiõhtu kustus pikkamisi järve pinnal. Vana teener oli

tasaselt asetanud kohvi ja liköörid meie ette, ja proua Else sale-
dad käed, mis lõhnasid dis-
kreetselt india sandlipuu järele, ula-
tasid meie kohvi. Nõjatades mugavas-
ti korvtoolil näisid tema suu-
red tume-
dad silmad jooma kõike seda ilu meie ümber. Meie mehed suitsetasime mõttes ja jälgisime silmadega, kuidas hõljus sigarisuits pimeduses. Keegi meist ei kõnelenud. Valitses vaikus, sarnane vaikus, mida mõistavad vaid vähesed inimesed ja mida võivad lubada endale ainult väga hääd sõbrad. Õhk oli

raske teravast ning ühtlasi magusast õitelõhnast. All pargis järve kaldalt kõlas ööbikulaul . . .

C. Machlupp, Vien. Muinasjutt.
Pildistatud Voigtländer Heliririga.

Meie mehed suitsetasime mõttes ja jälgisime silmadega, kuidas hõljus sigarisuits pimeduses. Keegi meist ei kõnelenud. Valitses vaikus, sarnane vaikus, mida mõistavad vaid vähesed inimesed ja mida võivad lubada endale ainult väga hääd sõbrad. Õhk oli

raske teravast ning ühtlasi magusast õitelõhnast. All pargis järve kaldalt kõlas ööbikulaul . . . Tunda saama, miks olen jäänud valla-
liseks . . . ning jään alati . . . Tule
veidi lähemale Hermann: pihntoolis ei
räägita kõvasti . . . Kuulake siis selle
punase rubiini lugu, mis läigib minu
sõrmuses, mis on kalliskiviks tardunud
burmeeni tüdruku südameveril . . .
Tema kandja on surnud . . . surnud

Tundsin viibivat enesel proua Else tungivat pilku, tundsin ka küsimust tema silmis. Täna teadsin ma, et enam kõrvale põigelda ei saa, kui varemalt. Ei, — täna ma ei oleks seda suutnud . . .

„Täna, proua Else, peate Teie kõik

minu süü läbi . . . Mina . . . mina
sain tema saatuseks, tema Karmaks! . . .

* * *

Nagu Teie teate, olin ma ühe suurema inglise ühingu teenistuses, kelle ülesandel ma Indias juhatasin üht riisiveskit. Olles vaevalt 24. aastane oli see koht minu tubliduse ja virkuse tõenduseks. Olin siis ülemmeister Rangoon Riveri ülemises osas, umbes poolteist päevateed Rangoon enesest eemal. Minu põlev auahnus oli rahuldatud eeskätt. Ma sain hää palga, mul oli harilik teenijaskond, elasid jõukasti majakeses, mida varjasid kõrged kookuspalmid, ja mida ühing mulle oli sissesäädnud mugavasti. Minu elu oli täis väsimatut tööd. Ma ei teadnud millestki muust ega tahtnud teada ka midagi. Klubid linnas olid kaugel, ma ei igatsenud ka nende järele . . . Nii ei näinud ma kuude kaupa ühtegi eurooplast, harva, üsna harva tuli mõni minu ametivendadest Tiffin'ist mind vaatama. Minule alluvad ametnikud ülevaatajast kuni viimse kulini armastasid mind, sest et olin õiglane. Ma nõudsin nendelt kõigilt tööd, ega lubanud ka enesele laiselda. Vaatamata troopika päikese kuumusele olin ma alati platsis. Hindud ei meeldinud mulle mitte eriti. Minu sõbrad olid burmeenid. See on üks väga armastusväärne rahvas, keda ma kunagi olen tundma õppinud. Suured lapsed! Nad olid küll kavalad, aga ma ei jäänud neile ka selles maha, tänu oma hiinlastest tööjuhatajale, kellelt õppisin neid kohtlema. Ja lõpuks saime suurepäraliselt üksteisega läbi.

Minu eriline sõber oli Ko-Po-Tjau. Meie kumbki ei pahandanud nende vastastikkude väikeste kavaluste üle. Vastupidi, nad suurendasid veel tema lugupidamist minu, kui eurooplase vastu. Esmalt äri! Kui tema suur sõiduk, mis sarnanes vanade vikinglaste paadile, peatus kaldal, rõõmustasin ma alati. Tema kaup oli ikka hää: puhas kuld-kollane vili . . . kõigeparem riis. Kustki kaugelt Upper-Burmast või Madalay'st tuli ta kaks korda hooaja kestusel Rangooni. Tema hinnad olid häbematud kõrged, ja see võttis aega, kuni leppisime kokku hindades. Minu siinviibimise teise hooaja lõpul, enne pikaldast wihmaega, tahtis Ko-Po-Tjau

wäljendada mulle oma erilist poolehoidu. Meie wiibisime minu jahedas kaubaruumis, jõime jääkülma ananaaslimonaadi ja suitsetasime pakse muste sigareid; jõeäärest kõlas minu kulide rütmiline ulala . . . ulala . . . , mis tõendas mulle, et oli alanud paadi tühendamine, — kui tuli minu boy ja teatas tähtsa näoga, et oli tulnud külaline, kes ootab mind minu majakeses.

„Tohoo! — külaline? Ja pealegi veel mensahib, keegi daam, ütled Sa?“ See kuulmatu sündmus Kemmendinis! Ko-Po-Tjau kohendas enda siidist pealiskuube ja säadis kallihinnalise, lillalise päärätiku nii, et selle nurgake rippus edvistavalt üle tema pahema kõrva. Ma tõmbasin enda nahkvöö tugevamini ümber keha, nii et valged linased püksid sirgesti alla kukkusid, lasin oma särgi ülespööratud käised alla, tõmbasin troopikamütsi sügavasti pähe ja sammusin maja poole . . . Kes kirjeldab mu imestust, kui nägin rōdutrepil seisvat üht vaevalt seitsmeteistkümmne aastast burmeenia tütarlast. Tema kõrval maas oli korvike täis toredamat troopika puuvilja: sääli olid oraanshid, ananaasid ja palju muud, ja nende vahelt lõhnasid uimastavalt mandliõied. Ka tütarjapse mustjais-sinistes läikivates juukste sõhnasid õrnad kollakasroosad õiekarikad . . .

Väikene oli hurmavalt ilus. Kallihinnalise ülikuue alt paistsid mattkollased jalakesed kenades puusandaalides. Laiast

kalliskividega kaunistatud särkpluusist kerkis esile sale kael mandlikujulise pääkesega. Tal oli peaaegu valge näo-jume, veidi pikergused suured elavad silmad, kumerate, peeneltjoonestatud kulmudega. Ka puudusid tal täiesti buddhistlised märgid ja värviplarakad ninal ja otsaesisel, millega pärismaalased teevad end nii inetumaks. Ta ilus kogu, lumivalged hambad ja kõik muu avaldasid minule sügavat muljet. Väike õrn käeke, mis lõhnas sandlipuu järele, tervitas mind. Tema sõrmes hiilgas üks haruldaselt ilus rubiin. See kalliskivi oli veretilga suurune, hästi vormitud ning pärit Bhamo teemantväljadelt, sügaval Upper Burmas. . . Pääliksaude pilguga tundsin sedamaid selle kivi suurt väärtust.

Meie kõnelus oli alguses väga puudulik; sest burmia keelt ma ei valdanud veel. Aga 24. aastane ja 17. aastane kõnelevad vaid ühte keelt, mida mõistab kogu maailma noorus. . .

Ma nägin selle võluva väikese silmist pea, millisel arvamisel ta oli minust. Oma isa ülesandel oli ta toonud selle korvikese puuviljaga. Ja kui ma talle shokoladi huulte vahele lükkasin, teda puuvilja maitseda lasin ja järelejäänud osa ise ära sõin, siis oli meie tutvus kinnitatud naeru ja naljatuste saatel. . .

Nii kestis meie mäng tükike aega. Julgesti tõmbasin ühe mandliõie tema juukseist ja panin endale nõõpauku. Ta kaitses end, kuid siiski ulatas kelmikalt oma pääkesega, et ma võtaksin ka teisi õisi tema mustjaist läikivast juukseist. . .

Äkki nägi ta oma isa tulevat aiateed mööda. Kohkudes ruttas ta minema. Ühe bambuspõõsa taga pööris ta enese ümber ja viipas käega. Helepunane rubiin läikis loojeneva päikese paistel.

Ma vaatasin talle järele. Tundsin, et olin päästmatult armunud väiksesse „Ko'sse“ . . .

Sel ööl ei leidnud ma und. Ikka jälle elasin läbi vaimus päälөлunase veetleva juhtumuse. Rahutumalt visklesin asemel. Esmakordselt tundsin vere rahutamaid lööke omas noores elus. . . sest minu huuled ei olnud siiasaadik suudelnud veel ühtki naisolevust. . .

Väljas oli ärganud armuelule lämmastavalt palav meelisegav troopika-

A. Böhle, Berliin. Nii algas see. Pildistatud Voigtländeri Skopariga.]

öö. . . Ma kuulsin tuhandete rohusirtsude sirtsumist, madude tasast sisinat, miljardide ööputukate suminat hõljuvat hõbedases kuuvalguses, mis langes minu majakese rõdule.

Äkitselt kuulsin tasast jalaastumist ja nägin moskiitovõrgust hõljuvat mööda ühte haldjakogu. Ma haarasin ta järele ja surusin ta enese käte vahele. Ma ei küsinud, kuidas väike Ko sellel tunnil sai siia. Ma suudlesin teda tormiliselt, ikka metsikumalt ja metsikumalt. Ta surus ikka ja ikka jälle enese huuled minu huultele. Ta väikene süda tuksus tormiliselt, kui linnukesel, tundsin pehme lõhnava neiukeha meeldivat soojust nii lähedal ja minus löid lõõmama kuumad, kõrvetavad tuleleegid. . .

Teisel hommikul tuli Ko-Po-Tjau jätma mind jumalaga: ta tahta pöördada tagasi koju. Ma võtsin südame rindu ja palusin: „Jätke mulle väike Ko: armastan teda!“ . . .

Meie leppisime varsti kokku hinnaga,

nagu see pruugiks on Burmias. Kolmesaja ruupia eest omandasin tema.

Elasime kaks õnnelikku, üliõnnelikku aastat. Esimese aasta lõpul kinkis ta mulle lapse, ühe poisi.

Veel enam, kui varemalt tõmbusin end eemale Euroopa nõnda nimetatud kultuurist. Rangooni klubidesse ei läinud ma üldse mitte. Ka minu seltsimeeste külaskäigud jäid harvemaks, ja lõppesid pea üsna. „Douglas on läinud päris hulluks,“ sõnasid nad. Keegi ei hoolinud enam minust; mulle oli see armas, aga oma kohust täitsin rohkem, kui kunagi varem. Kui ma siis õhtul, pääle päikese loojenemist, kaetud jahutolmuga, väsinuna päevaltööst ja kuumast päikesest, jänunedes jaheda vanni järele, lähenesin pikkamisi majakesele, sirutas juba kaugelst minu pojukene enese roosilised, õrnad, käekesed mulle vastu. Ja kui ma oma väikeselt Ko't võtsin rõõmust hüpleva jõmpsika enda kätele, hõiskas ta ning haaras mu juukseid, siis libises üle noore uhke ema näo õnnelik naeratus. Milline aukartus oli mul selle särava naeratuse vastu! Rõdu laual leidsin alati värsked lilli. Ko teadis, kui väga ma neid armastasin. Suurepäraline puuvili oli seal kõrval ja Ko valmistas neid mulle. Kuidas armastasin neid õrnu käsi neile omase värskesandlipuu lõhnaga! Alati hoolitses ta mu kehaliku hääoleku eest ja tihti juhtus tal nägelemisi minu boy'ga, kes arvas omandama vanemat eesõigust, kuni ma tüli lõpetasin ja boy veendumusele viisin, kes majas valitsejanna.

Nii veetsin elu rahulikult ja soovideta.

Ühel hommikul külastas mind ülemvalitseja Mr. Hardington. Ta tuli hariulikule kontrollkäigule. Ma teadsin, et kord minu veskis oli eeskujuline, ja mul ei olnud karta midagi. Meie jalutasime läbi tööstusruumide, arвете järelvaatamisel jõime jääsjahutatud ananaslimonadi, mida serveeris meile minu boy Nubi Bux, kes end sellel puhul oli riietunud lumiwalgesse linasesse ülikonda ja oma hää kasvatusesega tegi mulle au.

Minu ülemus oli lahke, nagu alati; ta hindas tublisi töölisi. Piipe süüdates ja suitsetades lõi Mr. Hardington bambuskepikesega, mida ta kandis inglise kombe järele alati kaasas, enesele närviliselt vastu säärt nii et laksus.

Järeldasin ta kõhklemisest, et ta mulle veel midagi tahtis öelda, aga nähtavasti ei leidnud ta viisi, kuidas seda väljendada. Ta oli gentleman. Viimaks lausus ta: „Õelge mulle, Douglas, tahtsin Teilt juba ammu küsida, miks eemaldate end teistest? Teid ei nähta klubides, ei võistlustel, ei seltskonnas? Teie teate, kuidas Ühing hindab Teie teeneid, aga ta nõuab ka Teilt seltskondlist annet siin kaugel, ent seda ei leia ma Teilt mitte . . .“

Ainuke vastus, mis ma selle pääle anda võisin, oleks haavanud teda kindlasti. Ta ei nõudnud vastust, vaid palus mind järgmisel päeval enese juure lõunale. „Mul on kutsutud veel teisi nooremaid,“ ütles ta, „näidake oma oskusi kubernerite kenade tütarde lady Mary ja lady Violet juures . . . Ei, mingit vabandust! . . . Mul on Teie nõusolek . . . Vaadake, nii meeldite Teie mulle! . . .“

Mr. Hardington hüppas sõidukile ja haaras kinni toreda hobuse ohjast; aga enne, kui see hakkas liikuma, pööris ta enese veel kord minu poole ja küsis ootamatult: „Kui suur on Teie palk, Douglas?“

— „Viissada ruupiat kuus, Sir . . .“

— „Allright! Tänaest peale saate Teie kuussada!“ . . . Elegantne sõiduk eemaldus kaugusesse, ennem kui ma jõudsin tänada. Mõttes vaatasin talle järele ja üks sisemine hää ütles mulle, et sellel külaskäigul on minu edaspidise saatuse kohta suur tähtsus. Ma ei suutnud rõõmustada selle üle. Imelik, ka Ko ei saanud sel ööl rahu. Tihti tundsin ma üsna lähedal õrna sandlipuu lõhna ja väikeste sõrmede paitamist padjal. Kui ta märkas, et ka mina ei maga, küsis ta:

— „Tohin ma Sinult paluda midagi?“

— „Aga muidugi, Ko!“

— „Ma tahaks meeeldi homme kõikvõimsale Buddhale ohverdada lillesid. Sa pead ka tulema kaasal Tahad Sa?“

— „Häämeelega Ko, kui sina seda soovid! . . .“ Kui ma järgmisel õhtul kokkuräägitud tunniks, vähe aega enne pimedat, suure Buddha templi ees seisin, nägin ma Ko't. Ta põlvitas poolhäämaras, viiruki suitsuga täidetud ruumis ning palvetas ärdusega, Tundes, et ma tema taga seisin, pöördus ta vaikides minu poole ja silitas õrna lapse-

käega kergesti üle minu otsaesise ja meelekohtade:

„Suur armulik Buddha õnnistagu Sind! . . .“ Ja Buddha Gautama, ülev jumalus, naeratas selgitamatult mõistatusliku, väsinud jumalate-naeratuslega. Tema kullast kogu üle hõljus loojeneva päikese viimane kiir. Kas võttis ta kuulda väikese Ko palvet? . . .

Ja tema, ta sammus kergesti minu kõrval rõõmsasti lobisedes, nagu oleks temalt võetud kõik mure. Meie astusime sõidukisse, mis ootas meid templi ukse ees, ning sõitsime koju. Korraga tuli mulle meele, et tegin suure seltskondlise vea, mida ei andesta niipea ükski inglane Indias. Et omadatakse ühte väikest burmia naist, on endastmõistetav, aga et temaga ühes end avalikult näidatakse, see on shocking! Õnneks ei pannud Ko minu sõnakehvust tähele, ta tundis suurt mõnu sellest sõidust.

Mis nüüd järgnes, on jutustatud pea.

Järgmisel hommikul helises telefon. Mind kästi kohe tulla Rangooni. Kõikvõimas ei olnud just mitte pahane, aga ta arvas, et mu närvid vajada puhkust. Väikene puhkus kodumaal ei teeks neile halba. Olgugi, et minu järjekord on alles tuleval aastal, kuid et London vajab pääleegi suusõnalist, täpsemat aruannet meie siinsest tegevusest, siis . . .

Oli see karistus . . . või eriline austus? . . . Ent ma pidin alistuma! Ning sõitma juba järgmise laevaga, mis lahkus Rangoonist napilt nädala pärast. Ja Ko, — minu laps, — minu õnn? . . . Ma ei suutnud mõelda sellele. Kuidas pidin kõnelema talle oma ärasõidust? Käisin ringi, kui unes. Viimaks märkas Ko, et ma kannatasin ja päris mult, mis mul viga. — „Sinu boy kaebab mulle, Sa ei söö ega joo. Mida varjad Sa minu eest?“ . . .

Selle maa karmi kombe järele, ei tohtinud Ko süüa minuga ühes, ja nii oli truu teener, olles mures minu pärast, mure põhjuse rääkinud temale. Ma ütlesin talle kõik. Ta kuulatas vaikides ja rahulikult, ainult tema tõmblevad suunurgad väljendasid ta hinge piina. Siis ütles ta tasa ainukese sõna „Karma . . .“

Pärast leidsin ta nuttes meie lapse juurest . . . Ta kummardus väikese üle ja nuuksus südantlõhestavalt . . .

Viimased päevad enne minu ära-

J. Sarter, Trier. Emal Vaata kui kõrge!
Pildistatud Voigtländeri Voigtariga

sõitu, möödusid nagu unenäos, nagu mingisuguse surve all. Oma järeltulejale näitasin kõik ära, korraldasin oma asjad, avasin ühes suuremas india pangas Ko nimele arve, et ta minu äraoleku ajal — ei kannataks ainelist puudust.

Saabus lahkumispäev. —

Minu hiinlasest majavalitseja kollase näo üle jooksid pisarad ja tema pats tegi metsikuid hüppeid, kui ma talle ulatasin käe jumalagajätmiseks. Minu töölisel kummardusid maani, minu boy suudles mu käsi ja kuuepalistust. Kõik, kõik tulid nad tervitama mind viimast korda: kokk, aednik, kutsar, hobusepoisid, veetooja, öövaht ja isegi minu pesupesija. Kõik olid nad koos.

Ja minu väikene Ko?

Ta oli end riietanud sellisesse rüüsesse, mida kandis siis, kui teda kohatasin esimest korda. Juukseis olid värsked mandliõied ja tema kätel hüples ja hõiskas rõõmu pärast minu paljas, roosiline poisu.

Nii sammusime aeglaselt sillale, kus ootas mind mootorpaat, et viia laevale, mis asus reidil, valmis ärasõiduks.

Minu asjad olid juba laeval. Veel kord sülelesin ma poega. Ko säras ema uhkuses ja õnnes; tasane värin läbis ta õrna keha, kui silitasin ta läikivat päakest, ning võttes säält ühe mandliõie, peitsin ta hoolsasti oma põuetasku. Peaaegu liikumatul näol, varjates valu, võttis ta sõrmest helepunase rubiini, pani selle minu sõrme . . . ja tema huuled sosistasid südantlõhestavalt ainsa sõna „Karma!“ . . .

Tõmbusin lahti. Paat viis minu kiiresti laevale. — Seisin paadi ninas ja vaatasin viimast korda oma majakest. Kallas kubises inimestest, kes mulle lehvitasid viimast korda. Ent ma ei näinud neid. Nägin ainult ühte väikest kogu, lapsega süles. Ta viipas, viipas . .

Ta jäi ikka väiksemaks, väiksemaks ja korraga oli ta kadunud. Kuidas mu pilgud ka ei otsinud, ma ei näinud teda mitte. Tõmbasin taskust pikksilma, otsisin . . . aga sild jäi tühjaks . . .

Nädalaid peale minu päralejõudmist Londoni, sain telegrammi India pangalt

palvega teha korraldusi oma sealse raha kohta. Ma seisin mõistatuse ees. Mis oli juhtunud Ko'ga?

Mõni päev hiljem leidsin sissejõudnud posti hulgast kirja oma hiinlasest majavalitsejalt, mis tõi mulle selgituse. Kiri oli järgmine:

„Armas härra, vaene, vaene missi oma lapsega on uppunud! Tahtis Teid ikka veel tervitada, võttis paadi, aga kiire vool viis paadi kaugemale; ta hukkus, mitme päeva pärast leidsid pärismaalased tühja paadi mitu miili allapool voolu — ema ja last ei ole kunagi nähtud . . .“

Minu hirmus aimdus täitus lõpuliikult. . . Minu väikest Ko't, minu armast poega ei olnud enam! Leegitsevalt seisis mu hinges see õudne sõna, mis mind lahkumispäeval oli põrutanud „karma“ . . .“

* * *

Oli juba hilja. Tõusin üles. Kui ma lahkumiseks suudlesin proua Else kätt, tegi ta midagi, mida ma talle ei saanud keelata. — Kõneleda ta ei suutnud: — ta surus oma huuled aukartuses helepunasele rubiinile minu sõrmes. Pisar langes sellele. Heledasti läikis rubiin, nagu tahaks ta tänada valget öde kaastunde eest vaese Ko saatusele . . .

Ajakirja „Romaani“ 10. numbris hakkab ilmuma uus roomaan

„Karin,“

Vilhelm Jenseni sulest.

Romaan on ajalooline ja üliväga kütkestav.

Kohasem sisseostukoht on ja jääb
koloniaal, viina-, õlle- ja delikatesside-kauplus

TALLINN,
Pikk t. 36.

KARL UUEDEL

Kõnetr.:
24-84.

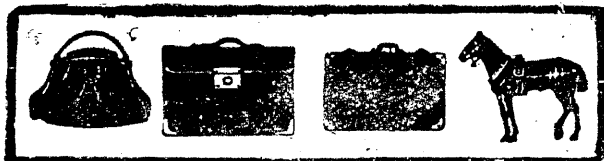
Iga päev värskelt praetud 20 sorti kohvi.
Jahvatus tarvitaja juuresolekul. Tee sorte
suures valikus. Oma import-kaubad.

Hinnad õiglased.

Kojusaatmine kõiges arvus

KARL UUEDEL.

KARL UUEDEL.

J. Tallikas.

Vana Viru, 5, Uue t. algul

sadulsepatööstus ja kauplus

Soovitab suures valikus: naisterahva käekotte, portfelle, sumadane ja raha-
taskuid. Mitmesuguseid hobuseriistu ja muid nahast töid. Kulunud nahkasjade uuesti värvimine
ja paranduste vastuvõtmine.

Võetakse tellimisi vastu kõige ülalnimetatud tööde peale

Daamidele!

*Jakid
jumprid,
shlүpferid,
sukad,*

*kindad,
kraed,
taskurätikud,
shallid jne.*

soovitab moeäri

M. Elian

Pikk tän. 12.

„Romaan'i“ endiste aastakäikude

1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928—üksikuid numbreid
wõib saada talitusest hariliku hinnaga: üksikud numbrid
üksiknumbrihinnaga 40 snt.; 6 nr. ¼ aasta hinnaga (225
snt.) 12 nr. ½ a. hinnaga (400 snt.); 18 nr. 625. snt.

1922. a. Nr. 2—18 üksiknumbrid 30 snt.; 6 nr. 170 snt.;
9 nr. 250.—; ¼ aastakäik (18 nr.) 500 snt.

Ostudel ja järelepärimistel nimetage „Romaani kevadealbumi!“

Abielumees vastu tahtmist.

I. M. Palmarini.

Alfredo Manzoni oli rõõmsa loomuga, erksa vaimuga, terve, meeldiva välimusega. Tal oli väike sissetulek, mis lubas talle elada töötä, kuid seal juures siiski lahedalt. Ja nautis enda olemasolu sarnasel targal mõõdul, mis kindlustab pikka iga. Aga tarwitses kellelgi ainult puudutada abieluküsimusi, siis vaikis ta ja, nagu hiinlased ütlevad, „pööras näo seinale.“

Häda sellele kes julges küsida: „Na, Alfredo, millal Sa abiellud? „Ehk ka ainult ütelda: „Vabandust, olete abielus?“ Sarnaste küsimuste üle sattus ta marru ja vastas jämedasti.

Ja siiski leidis ka see mees naise, ja eriti naljakal ja kummalisel viisil . . .

Kui ta kord jalutas õhtupäikese romantilisel tunnil, pani ta tähele, et teda jälgis elegantne sõiduk. Nii kui kõik peaaegu õnnelikud inimesed, nii tundis ka tema suurt hirmu pääletungimise, rõõvimise ja roimade ees. Ta pöördus ümber ja kiirustas samme. Aga saladusline sõiduk lähenes talle kiiresti.

Alfredol oli, õigust öeldes, kange nõu lasta jalga. Sääl nägi ta, et auto peatus ja välja astus peen daam, kes tema juure tuli. Alfredo seisatas imestanult. Ei olnud kahtlust: daam — ta leidis isegi julgust konstateerida, — oli võlvalt ilus —, tuli tema juure ja naeratas talle lahkkesti. See ebaharilik juhtumus, saladusline sõiduk teenriga ukse juures, kõik see erutas Alfredot — aga olles vastuvõtlik õrnemasoo võludele, valitses ta end ja kübarat käes hoides pööris ta tundmatu daami poole:

„Vabandage, armuline proua, soovite Teie minult midagi? Või on see eksitus?“

— „Ei,“ vastas daam erutult ja hingeldades, „pean tungivalt kõnelema Teiega.“

Alfredo vaatas ümber ja kaalutles, kas ehk siiski ei oleks parem ära jooksta. Aga tundes häbi enda nõrkuse üle, küta tardunud naeratusesega:

„Palun, kellega, on mul au . . .?“

— „Paruness Edviga Landi-Corvisieri . . . Teie olete doktor Manzoni?..“

— „Palun Teid nii lahke olla ja astuda minu sõidukisse. Tahan Teile kõik

seletada. Teil on kavaleri välimus. Teie ei keeldu minu soovi täitmast ja kuulata minu jutustust.“

Pikema jututa läks ta tagasi sõidukisse ja meie sõber järgnes talle.

„Nii siis, doktor,“ algas daam, kui nad istusid autos, mis hakkas liikuma kesklinna suunas, „mul on üks onu Ameerikas. Ta on mitmekordne miljonär ja määras minu oma ainupärijaks. Peale selle saan temalt iga aasta suurema summa raha elamiseks. See onu on väga usklik. Ta teab, et olen abielus ja pealegi mehega, kes Teile sarnaneb üllatavalt. See mees on aga täieline petis, üks nurjatu . . .“

— „ . . . ja sarnaneb minule?“ küsis Alfredo kokkunult.

„Nii sarnane, et võib Teiega vahetada,“ vastas daam naeratades. „See kaabakas pettis minu. Ma lahkusin temast ja Fiume's lasin end lahutada lõpulikult. Teie mõistate mind muidugi.“

Peab siis naine minu vanaduses, kahekümnekolme aastane, elama lahuse omast mehest, tema nime kandma ja teda põlgama?“

— „Muidugi . . . kui see indiskreetne ei oleks, tahaks ma meeeldi teada. . .“

— „Mis teil on sellega tegemist? Oodake veidi! — Nii siis, ma olen lahutatud. Nüüd on aga minu onul, kes tunneb minu meest hästi päevapildi järele, nõu tulla Rooma, ja kui ta seda teada saab, mida Jumal hoidku, et olen lahuse mehest, veel hullemggi, et olen lahutatud, siis ei maksa ta mulle enam ülalpidamisraha ja ütleb minu lahti pärandusest, lühidalt — see oleks minu hukatus, ma oleksin hävinenud. Teie peate tegema mulle selle hääteo, mis mind kohustub . . . ja milleks see mind siis kohustub? . . . Ah ja, mis mind kohustub igaveseks tänuks.“

— „Ja, aga kuidas siis?“

— „Teie peate paar päeva mängima minu abikaasat.“

Vaene Alfredo ahmis õhku. Paljas sõna „abielumees“ pani tarretama ta vere.

„Doktor, Teie ei tohi ütelda „ei“, palus paruness käsi ringutades. „Saatke korda heateo! Muidu satun ma vaene

naine, küllusest kerjusesse. Teie „võõrusetendus“ ei kesta ju kaua, minu onu kavatses siia jääda ainult kaheksaks päevaks.“

Naine rääkis nii veenvalt, et Alfredo külm süda avanes kaastundest.

„Hääkül, paruness, olen nõus selle osaga. Olgugi, et vihkan abielu kõigest südamepõhjast, kuid et see võõrusetendus“ kestab ainult lühikest aega, tahan olla Teile abiks.“

—„Oh, Teie ei ole sugugi viisakas! Olen ma mõni hernehirmutis?“ hüüdis noor naine pisut haavunult! „Teisi oleks minu ettepanek teinud õnnelikuks. . .“

—„Ei, ei, ärge mõistke mind valesti, paruness! Oleksin ma kohanud Teid kuski salongis, ballil või mõnel lõbusõidul, oleksin olnud Teie ilust nii võlutud, et oleksin isegi hakkama saanud, et magavalt lõvilt ühe habemekarva võiksin habemest kitkuda, või oleksin valmis rippuma mahalangeva õhulaeva trossi otsas. . . Aga „abielumees“ — ainult paljas nimetus paneb värisema minu. See on Teile öeldud asja selgitamiseks. . . Kuid nüüd palun öelge mulle, mida mul tuleb teha.“

—„Ma tänan Teid, doktor,“ ütles daam ja surus Alfredo kätt. „Minu paales on ruumid Teie jaoks valmis. Teie kolite ühes oma asjadega minu juure ja meie elame. . . kui kaks hääd selttimeest. Kui onu tuleb, tulete ühes minuga jaama, sülelete teda südamlikult ja teete kõik, mida üks hää vennapoeg teha suudab. Muidugi nimetate end selle aja kestvusel parun Landi'ks.“

—„Palun ütlege, kui nüüd Teie mees. . .“

—„Olge täiesti muretu! Minu mees elad nii umbes põhjanahal, ja päälegi on ta uuesti abiellunud.“

—„Suurepäraline!“ ütles lõpuks Alfredo.

—„Tähendab, olete nõus?“

—„Olen nõus!“

* * *

—Sellestpääl algas Alfredole muinasjutuline elu. Ta ei olnud ka enne kannatanud rähapuudust. Kuid siamaani elas ta tagasihoidlikult. Teisiti aga Amerika onu vennatütar! Ta sai vürstliku kuuraha, kuustuhat dollarit ja elas idamaalikus luksuses. Alfredo eluruumid olid mugavad, kaunistatud kirjel-

damatu toredusega. Tema soovid täideti ennem, kui ta neid jõudis avaldada.

Alfredo nägi oma naist pruukostil, lõunasöögi ajal ja õhtul, kui nad käisid kahekesi teatris või viibisid külaskäikudel.

Wäikeses söögisaalis, mida muga vasti soendas kamin, veetsid nad hurrumavaid tunde. Parunessi kokk üllatas neid meisterlikkude toitudega, mille järeltus oli, et kangekaelne abieluvastane muutus tundeliseks ja õrnaks.

Ajajooksul muutus paruness niivõrd armastusväärseks, teravmõtteliseks ja lõbusaks, et Alfredo unustas, et ta ainult abielumehe „asetäitja“ on ja et ta endale lubas õrnusi.

„Na, na!“ hüüdis paruness naerdes, „nähtavasti tahate isegi mängida „armunud“ abielumeest. . .“ Sellest märkusest aitas, et kustutada meie sõbra tuld.

Viimaks saabus päev, millal onu pidi jõudma Rooma. Pikk sädetelegramm teatas tema siiajõudmist.

„Viimaks ometi!“ hüüdis paruness, kui Alfredole näitas telegrammi. „Onu tuleb; paari päeva pärast olete vabastatud, kallis sõber!“

Alfredo ei olnud sugugi vaimustatud.

Ta oli juba niivõrd harjunud õrna koosviibimisega, et talle sugugi ei meeldinud ähvardav lahkumine.

—„Teie hingate kergemalt, kui loobute oma raskest kohustusest. . .“

—„Kallis sõbranna, ei maksa sugugi liialdada. Ma vihkan abielu, aga mitte Teid. Ma peaksin olema lambapäa, et mitte tunda seda võlu, mida avaldab elu koos Teiega. Ma ütlen juba Teile nüüd, kui see komöödia siin lõpeb, tahan võlta Teie sõprust ja poolehoidu.“

—„Ärvate Teie?“ tähendas paruness. „Ei ole nõus, austatud härra ja käskija! Teie näitasite end selle aja jooksul niivõrd igavana ja ohvritallena, et see mulle päris haavav oli. Ja nüüd, kui see Teile meeldib, tahate võlta minu poolehoidu?“—

Nad läksid onule jaama vastu.

Vana itaallane oli üllatavalt ameerikalik. Ta oli kangekaelne, ega sallinud vasturääkimist, oli oma ülalpidamises kärarikas, ja viis, kuidas ta suuri rahatähti püksitaskutest tõi esile — kõik see

kokku tegi ta kohe seisukorra peremeheks.

„Mis, Teil ei ole veel ikka troonipärijat? Kaks aastat annan teile veel, kaks aastat aega. Häda teile, kui ka siis ei . . .“

Ta leidis, et Alfredo sarnanevat väga sellele pildile, mida saadeti temale. Ta avaldas temale elavat poolehoidu. Sellepärast küsis ta ühel päeval Alfredolt:

—„Ütle, mida teed Sa õieti terve päeva?“

Alfredo punastas ja kogeles:

„Ah, teate, ma ei ole veel ikka leidnud sobivat ala . . .“

Onu tõmbas välja oma tsekiraamatu.

„Sa võtad minult üle ühe esinduse Itaalias. Siin on kümmetuhat dollari, annan need Sinu käsutada, ava ühe viisaka büroo. Juhtnööre selleks annan ma veel. Eeskätt võta!“

Ta andis tseki. Alfredo võttis ja pani ta mehaaniliselt tasku. Abieluvaenlast valdas tseki nähes sügav argus. Ta sülesle arvatavat onu ehtsa vennapoja vaimustusega.

Lõbusasti naeratades astus Edviga sellel hetkel nende juure.

„Bravo, bravo! Milline lligutav perekonnastseen! See meeldib mulle“ . . .

Õhtul, kui mõlemad komöödiandid omavahel olid, tõmbas Alfredo tseki taskust, ulatas selle parunessile ja ütles kurvameelselt:

—„Võtke selle, kallid sõbranna. Ta kuulub Teile.“

—„Mis see on? Tsekk mille Teile kinkis minu onu?“

—„Täiesti õige.“

—„Kinkis ta selle mulle? Mis läheb see mulle korda? Oma mehe äriasjade kohta ei tunne ma sugugi huvi.“

—„See seiklus,“ hüüdis ahastavalt vaene Alfredo, „viib minu veel türmi!“

—„Aga miks siis?“ küsis parunes rahulikult. „Olete võitnud minu onu usalduse, Teie meeldite talle ja ta nimetab Teid oma esindajaks. Kas Teie nimi on Meier või Schulze, on mulle täiesti ükskõik.“

—Aga kuigi ma võitsin Teie onu usalduse, ei või ma ometi allakirjutada vale nime!“

—„Oo, see läheb päris hästi: Teie annate tseki mulle ja mina lunastan ta.“

Alfredo waikis. Ta süütas sigareti

ja laskus ohates toolile, „Kas saab minust petis?“ küsis ta eneselt.

*

Onu oli ärareisinud mõneks päevaks. Lahkumisel oli ta tähendanud saladuslikult:

„Ma sõidan ära, sest mul on teile üks üllatus.“

Alfredo oli kohanenud oma seisukorraga. Ta tundis end värskena ja õnnelikuna, kui mitte kunagi varemalt. Ta pidi tunnistama enesele, et oli armunud Edvigasse. Voodis olles jõi ta tassi auravat shokolaadi, pani käevarred risti kukla alla ja vajus mõtteisse . . .

Õhtul jõudis onu tagasi. Ta oli elevas tujus. Õhtusöögil teatas ta rõõmsasti:

„Homme õhtul täpselt kell 8 sõidame suvilasse. Suvila Toskanas on otse muinasjutuline, ütlen ma teile . . .“

—„Suvila Toskanas!“ hüüdis paruness ja plaksutas rõõmsasti käsi, nii kui väike laps. „Kui tore! Milline suurepäraline üllatus!“

—„See on täieline paradiis!“ hüüdis onu vaimustusega: „ma viibin häämelega Itaalia looduses. Tahan meeeldi veeta suve iga aasta teie juures.“

Suvila oli tõesti imestamiseväärne. Nad saabusid päikeseloojenemisel. Kui auto massivsest raudvaravast läbi sõitis toredale igivanale puistetele, mille tagaseinal tuli nähtavale suvila, kaelustas Edviga tormiliselt onu. Õhtupäikese viimased kiired kuldasisid parki

Nad tutvusid lähemalt suvilaga: vaatlesid saale, tube ja majapidamisruume. Ühe ukse juures, mis oli ilustatud piltidega, seisatas onu.

—„Teie magadistuba . . .“

Noored inimesed vaikisid hämmastunult.

„Meie magadistuba?“ küsis paruness kokkunult.

„Ja, teie peate juba mulle tegema seda meelehääd. Olen vana vaadetega inimene. Vanasti magasid abieluinimesed ikka ühes toas. Linnas võivad teil ju olla magadistoad lahus, aga siin maal . . . Vaadake omcti seda tuba. Nad astusid tuppä. Hiiglasuure toa seinad olid kaetud kallihinnaliste gobelinidega. Õhtuhämarus langes kahe suure akna kaudu tuppä. Seinä sügavuses seisis suur lai eebenipuust abieluvoodi.“

„Na, mis ütlete teie selle kohta? Eks ole tore?“ küsis onu uhke pilguga.

„Suurepäraline,“ ütles Alfredo vae-
vaga.

„Siin on hea olla. jääme siia . . .“
Abieluvaentlane oli võidetud. Võidu-
rikkalt vaatas ta parunessi poole.

Kui nad õhtul, peale sööki üksinda
monumentaalses ruumis viibisid ja
vaikides üksteisele otsa vaatasid, kuul-
sid nad uksevõtme keeramist.

Onu oli nad lukustanud.

„Nüüd, härra doktor,“ ütles parun-
ness tõsiselt ja pühalikult, „kui Teie
olete aumees, ei jää Teile muud üle,
kui läbi akna kõrgust mööta ja järel-
vaadata, et kukute mingile pehmele.“

— „Paruness, ma olen õppinud õi-
gusteadust ega pole oma elu kestvusel
leinud tegemist akrobaatikaga. Teie pa-
lusite mind teha teile meeolehääd män-
gides Teie abikaasa osa. Olin sellega
nõus. Aga meie vastastikkuses sõbrali-
kus kokkuleppes ei seisnud midagi
sellest, et murdma pean oma kaelaluu.
See on meie kava vastu. Nüüd palun
mina teilt häätegu . . .“

— „Palun!“

— „Kas tahate saada minu õigeks
naiseks?“

*

Sellega lõpeb jutustustus abielume-
hest „vastu tahtmist“.

Ainult kolm tundi.

May Edginton.

Naine musta juukstega, mis nagu
kaetud olid sinaka tolmuga, nii kui tolm
viinamarjadel, silmitses kõiki, kes te-
mast möödusid. Ja ta vaatles neid in-
tensiivselt. Ta vankus Haymarket ühelt
poolt alla ja teiselt poolt tänavat jälle
tagasi, läks mööda Picadilly'st, et lõpuks
jõuda Pall Mall'i, klubide linnajaku.
Nii kõndis ta kogu päeva. Ilm oli vilu
ja pilvine. Ta riided, mis kunagi olid
olnud väga korralikud, olid ajajooksul
kaotanud oma läike. Aga tema silmad!
Need ei olnud läiketa. Nad elasid ja lee-
kisid ning valgustasid oma säruga vä-
sinut kurnatut nägu. Ta keha oli paen-
duv ja hästivormitud ja oleks kindlasti
paljude meeste tähelepanu köitnud, kui

ta riided ei oleks olnud nii kulunud.
Ta kerjas.

Ta kerjas ettevaatlikult, alati valvel
olles politsei ees. Ta teadis väga hästi,
et kerjamine on keelatud, kui ta mitte
varjatud ei ole mingisuguse kauba müü-
misega. Tal ei olnud pakkuda postkaarte,
ega tuletikke, ei ka poolnärtsinud lilli —
ta kerjas päris avalikult. Ja vahete va-
hel jäi ka mõni tõesti seisatama ja an-
netas talle mõne shillingi.

Selles klubide linnajaos olid need
enamalt jaolt mehed, kelle poole ta pöör-
dus. Tähelepanelikult uuris ta neid en-
nem, kui oma jutustust neile pajatas,
mis alati ei olnud ühesugune.

„Oo palun, aidake mind vähesega,

EUGEN BRANDT

Muusikatarvete kauplus

Pikk tän. 29.

Tallinnas.

Postkast 91.

Asutatud 1873. aastal.

Kõige suurem ja täielikum noodiladu Eestis.

Kõiksugu muusikariistad ja kõik tarbed. Grammofonid, plaadi nõelad
mitm. kuulsat, vabrikutest. Ilmakuulsate klaverifirmade ainuesitaja Eestis.

RUD. IBACH & SOHN, Barmen. RÖHILDH—Weimar.

minu väikesed nutavad leiva järe'e... "Ändestage mu, härra, tuln praegu haigemajast. . . "Vabandage, Sir, ma olen nõutu, olen kohata — paar päeva juba pole ma söönud ivakestki. . . "Vabandage, et tüllan Teid, armuline härra, mu mees tuleb homme vanglast, ma tahaksin meeleldi osta toiduaineid ja süsi." . . . "Olen ilma pennita, armas härra, ja minu ema on suremas, ta on maal, ma tahaksin sõita ta juure, kuid mul ei ole reisiraha." . . .

Ühe suure klubimaja ees, kus autod reas treppi sõitsid, seisatas ta. Hästitoedetud härra kasukas astub trepist üles — ta sirutab oma käe almuse järele ja sai ühe shilingi. Suurtsuguse klubi trepi ülemisel astmel seisis üks mees ja vaatles tänavelu. Ta oli suur ja tugev, kahtlemata oli ta jõukas. Ta seisis sääl juba mõned minutid, vaadeldes elavat liikumist tänavatel — ja ka kerjavat naist.

Mees nägi ta ronkmusta juust ja kahvatut nägu, tema viletsat riietust ja ta kavalat kerjamisviisi. Ta oli võõras selles suures linnas ja ainult juhuliselt selle kuulsa klubi liige, mille trepil ta seisis sellel külmal ja süngel päälõunasel päeval.

"Ei, tänan, ma ei vaja sõidukit," vastas ta uksehoidja küsimusele.

Naine tänaval ütles enesele:

"Ta on kindlasti äsumaadelt. Ei ole veel kaua siin — ja on kindlasti väga rikas."

Mees tuli trepist alla vedrutava kõnnakuga, mis on omane inimestele, kes teevad palju sporti. Palitut käe peal hoides sammus ta kesklinna poole. Mõne sammuga oli naine ta kõrval ja palus: "Palun aidage mind, mu härra, — olen pennita, ja pühad on lähedal..."

— „Minge," ütles mees valjusti. „Minult ei saa Teie midagi. Jätke mind rahule!"

Ja sirgelt jatkas ta oma teed.

Tänavanurgal seisatas ta nähes inimhulka, kes oli kogunud ühe tänavliikumise ohvri ümber. Politseinikud rutatasid igast sihist, et tõrjuda inimesi laiali. Suurekasvulisel mehel ei olnud kiiret, ta vaatles kõike neid inimesi võõras linnas ja ka viisi, millega politsei valitses seisukorda. Ta vaatles ja võrdles vana ja uut maailma. Inimhulk lagunes politsei survele laiali — ja äkitselt seisis võõras üsna ringi keskel.

"Edasiminnal Edasiminna, mitte seisatada!" kõlas politseinikkude käsk.

Võõras püüdis küünarnukkidega teed rajades väljapääseda rahvahulgast ja pea õnnestas tal see. Ta seisis väljaspool rahvahulka ja instinktiivselt haaras ta käsi pahema kuue tasku. Aga tema paksu rahataskut ei olnud enam: põuetasku oli tühi.

"Taevas — milline idiot ma olen!" hüüdis ta kõvasti.

"Nüüd on küsimus; pean ma minema lähemasse polit-

2

VALGUST ÜTES LAMBIS

TEIL ON VAJA AINULT NÖÖRIST TÕMMATA JA PHILIPS DUO-KOKKUHUIULAMP ANNAB TEILE SOOVI JÄRELE KAS VÄIKSE VÕI SUURE VALGUSE!

PHILIPS
DUO-KOKKUHUIULAMP

seijaoskonda või Scotland Yard'i, millega need inglased nii uhkustavad?"

Äkitselt nägi ta enese ees kõnniteel seda naist, kes talt veidi aja eest palus almust.

Naine läks kiirete sammudega ja sama kiiresti järgnes mees talle. Painduvate liigutustega lippas ta autode, omnibuste ja rattasõitjate vahelt edasi, mehel ei olnud kerge jälgida teda. Ta pöördus pahemale ja viipas käega pikkamisi möödaminevat autot. Momendil just kui mees Carlton võõrastemaja nurgal pööris ümber, nägi ta naist hüppavat autosse.

Ka mees viipas auto ja oli ühe hüppega sees.

— „Jälgige seda autot sää! Seda kol-

ta, ja, teab Jumal! Ma usun, et aiman, kus ta saadab pühi mööda!“

Auto vähendas sõidukiirust ja seisatas. Mees nägi ühe uhke kaubamaja heredasti valgustatud aknaid. Ta pistis pea aknast välja ja nägi, et auto, mida ta jälgis, tema auto ees seisis. Kohe peale selle nägi ta mustasse rietatud naise välja astuvat ja ärisse minevat.

Tema auto jäi seisma, väike lipukene pealkirjaga „kinni“ oli väljas. Tähendab, ta kavatses edasisõita. Autojuht oli väljaastunud sõidukist ja vahits kaubamaja uksele, nagu valvates naist.

— „Ta ei usalda teda“, pomises meekangelane tigeda naeratusega. „Ja kui

H. Malm. Vallitiik.

lase triibuga! Sõitke talle nii lähedalt järele, kui aga saate ja ärge laske teda silmist!“

Auto kihutas minema. Autojuhil oli intelligentne nägu. Mees autos mõtles: „Ta teeb kõik, mida suudab! Ja kes teab, ehk näen ma midagi, mis tasub selle vaeva. Kes teab millisesse pahasse urkasse ma satun, mis mulle annab Londonist, tõelisest kuldamata Londonist, selge pildi, mida ma veel ei ole näinud. Mul ei ole midagi selle vastu näha saada veidike Londoni „allmaailmast“. Ja ma vean kihla, et ma saan tagasi oma raha, mida minult varastati.“

Ta armastas raha, sest varanduse oli ta kogunud virkusega, vaevaga ja higiga. „— Ja,“ mõtles ta kibedusega „ma saan raha tagasi penni päält sellelt naiselt! — Pühad on ligi — kaebas

ta teaks, mida tean mina, siis usaldaks ta teda veel vähem!“

Kõvasti ütles ta oma juhile:

— „Seda naist, kes praegu sinna ärisse läks, ei taha ma kaotada silmist. Kui ta oma sõidukisse tagasi tuleb, olge valmis teda edasi jälgima!“

Möödus kõva pooltundi, enne kui ilmus naine. Selle aja kestvusel jalutas mees vaateakna ees; tal ei olnud muud teha pikal ajal enne lõunasööki. Ja ta oli kangekaelne mees täis püsivust ja ja kannatust, kui oli vaja kedagi jälgida, kes talle oli teinud ülekohtu, olgu see mees või naine.

Et lühendada oma ooteaega, süütas ta sigari. „Vastik päev“, ütles ta endamisi ja vaatas tuttu, mis ikka tihedamaks minnes ähvardas matta kogu

H. Malm. Pirita jõe maastik.

Londoni enda niiskesse loorisse. Viimaks ometi ilmus ta.

See oli seesama naine, kuid siiski mitte sama. Milline hurmav olevus! Ükski mees ei suutnud vaadelda teda üksiköikselt. Ta kandis musta sametmantlit, kaunistatud karusnahaga. Sinna juure kandis ta lakkkinge läikivate pannaaltega ja ihuvärvi siidisukke. Ainult vana, luitunud kübar tunnistas, et see oli siiski otsitav. Ennem nii kahvatanuid põski kattis särav, selge puna ja nüüd alles nägi ta, millised imeilusad, kirkised silmad olid tal.

— „Mu Jumal!“ hüüdis mees ja tige naeratus hõljus ta huultel.

Aga ta ei läinud naise juure ega võtnud ta käevarrast kinni, et viia teda lähemasse politseijaoskonda, — ta järgnes talle rahulikult autoni, ja ootas veidi eemal, kuni naine, ilma, et meest oleks tähelepannud, autosse astus.

— „Vean kihla igasuguse summa peale, et täna veel, ennem kui heidan

magama, elan läbi hulga huvitavat“, pomises mees, kui sõiduk hakkas liikuma truult järgnedes eelmisele autole.

— „Mis saab edasi?“

Ta vaatas oma käeuuri. Kell oli viis.

Naise sõiduk pööris Conduit Street'i ja sealt Bond Street'i, kus peatus ühe kullasepaäri ees. Naine hüppas välja ja astus ärisse.

Vaevalt kümne minuti pärast istus ta jälle autosse ja jaht läks edasi. Kolmas peatuskoht oli iludussalong. Siin maksis ta autojuhile sõiduhinna välja. Kui naine ükselt kadus, kaalutles mees silmapilgu aega. Siis maksis ta ka oma sõidu eest ja saatis auto minema. Kindlasti viibib naine sääli kaua. Mees järgnes talle — ja nägi naist kaduvat lifti.

— „Teie soovite, mu härra?“ sosistas küsivalt teenija.

Mees vaatas ümber ja nägi pehmet pinki. —

— „Täna“, vastas mees, „ootan üht daami, kes praegu ülessõitis liftiga.“

Ta võitis istet pingil ja keegi ei seganud teda. Iludussalong suletakse arvatavasti kell kuus. Ja niisama kindel oli, et naine enne kella kuut ei ilmunud. Kindlasti kasutas ta kõike seda aega, et teha end võimalikult ilusaks. Tal oli kasutada kõigevähemalt kaks sada naelsterlingit. Meest valdas teatud uudishimu — ta tahtis teada, kuidas näeb naine välja, kui ta jälle liftiga tuleb alla.

Mees ei olnud sugugi kõigutud oma ettevõttes. Ta kohtleb naist, kuidas see on selle ära teeninud! Ta tundis sarnast tüüpi! Ta annab naise politsei kätte niipea, kui ta jälle ilmub, nõuab tagasi kirjatasku, annab ehte tagasi kullasepa ja . . .

Ah ei — mantli võib ta jätta endale.

See oleneb täiesti sellest, kuidas ta näeb välja, kui ta tuleb tagasi!

Kakssada naela oli mehele tühine asi — aga „õiglus“ peab valitsema. Raha on raha — ja on püha.

— „Miks ei ostnud ta endale ka kübarat?“ läbistas mõte meest. „Kui ta juba raiskab teiste inimeste raha, miks siis mitte osta kübarat?“ Ja edasi arutas ta:

— „Tahaksin meeleldi teada, keda ta kavatseb täna meelitada oma võrku?“

Mehel oli õigus, kui ta mõndas, et naine äri kinnipanekuni sinna jääb. Viimaks ometi, täpselt kell kuus astus

naine liftist välja. Ja nüüd mõistis mees, miks naine ei olnud ostnud kübarat.

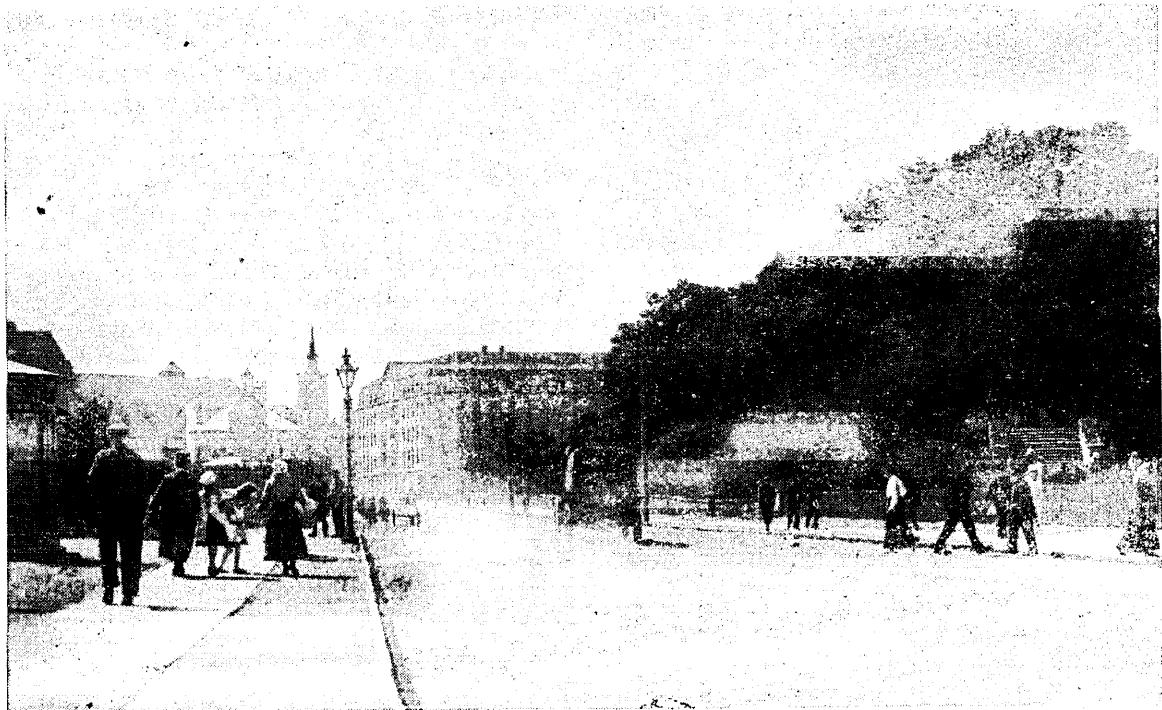
Ta oli õhtutualetis. Ta mustjassinine juuks oli soetud hoolikasti ning kaetud õhukese shalliga; Vana kübar oli jäetud ülesse. Tema tuhkjashall nägu oli kaetud roosa mingikorruga. Huuled ei olnud enam sinised, vaid sügavpunased. Ta oli ilus naine!

Ühe sekundi võrra istus mees käed põlvedel ja vaatas. Kahju, tõesti kahju! Sarnane veetlev naine. . . .

mehele olnud rohkem meelt mööda. Aga nüüd seisis ta tummalt ja ükskõikselt, nagu oleks elu ise talt röövinud „imestusande“.

„Olete kõik ostnud?“ naeris mees. Ta hääles kostus teravus, mis pidi naist kohutama, vaatamata naeratusele ja kergele toonile.

Waadeldes naist pealaest jalatallani arutles mees: „Oma ilu pärast jätan talle mantli ja ka kleidi, mis talle nii hästi sobivad. Aga ehted ja raha pean saama tagasi.“

Jaani tänav Tallinnas.

Foto Parikas.

Aga ta ei olnud pehmesüdamline – järsku hüppas ta üles ja järgnes naisele.

— „Soovite autot, mu härra?“ küsis uksehoidja teenistusvalmilt. Mees noogutas jaatavalt ja järgmisel hetkel sõitis auto ette. Ta haaras õela naeratusega naise kae, kes tema ees seisis ja ka autot ootas.

Naine tuksatus ja värisedes kogu kehast pööris end kokkudes ümber: seesama mees, kes ennem seisis klubi trepil ja kellelt ta palus almust.

Alandlikult ja sõnalausumatult seistas naine ja vaatas otsa mehele. Oleks ta hädaldanud või palunud, oleks see

Tal ei olnud naisest sugugi kahju, ta ei haletsenud kedagi. Ta oli ise võidelnud eluga ja oli jõudnud oma eesmärgile. Kui naine oli elust võidetute hulgas, siis oli see tema asi. Kõik peavad võitlema elus, ka naised!

— „Ja nüüd?“ ütles mees.

Auto seistas ja ootas, uksehoidja awas ukse.

— „Palun andke mulle weidikese aega!“ palus naine.

— „Astuge sisse! käskis mees.

Naist tugevasti käsivarrest kinnihoides aitas mees ta autosse. Siis as-

tus ta ka ise sõidukisse. Autojuht pööras end ümber ja ootas käsku.

Mees vaatles oma värisevat ohvrit ja küsis sellelt tasa:

— „On Teil midagi selle vastu, kui ma ütlen autojuhle, et ta meid sõidutaks lähemasse politseijaoskonda.“

Naine vaatas talle silmi ja vastas sosistades:

— „Ja — mul on väga palju selle vastu.“

Andke mulle ainult veidike aega — ma palun Teid . . .“

Asi töötas juba minna huvitavaks — ja ka lõbusaks. Inimene õpib niikaua, kui elab! Miks ei pidanud ta temale andma vähe aega? Seda võiks ta ju lubada. Ta hüüdis autojuhile: „Sõitke enam läbi pargi, siis edasi näeme.“

Mees otsis taskust ja ulatas uksehoidjale mõne shillingi. Teise käega hoidis ta ikka veel naist.

Naine oli veetlev, pealtvaataja oleks võinud tulla arvamisele, et see oli viisakuse liigutus.

Auto hakkas liikuma. Nad sõitsid Lane Parke sihis.

— „Teie saate muidugi aru, et ma jälgisin Teid. Pääle selle, kui olite minult varastanud minu rahatasku, jälgisin Teid poolteistundi. Kuidas tegite seda? See rõõmustaks mind kuulda, kuidas saite sellega hakkama.“

Naine vaatles teda uurivalt.

— „See rõõmustaks Teid?“

— „Ja muidugi. See rõõmustaks mind.“

Naine algas:

— „Kui Teie mulle midagi ei andnud, järgnesin Teile . . .“

— „Muidugi oli see Teile selge, et ma olen jõukas ja võõras siin?“

„Ja, seda märkasid ma kohe. Ma mõtlesin, et olete Lõuna-Afrikast või Austraaliast . . .“

— „Austraaliast muidugi.“

— „Tähendab, mul oli õigus,“ jatkas ta imestusväärt rahulisel ja kõlatul häälel. „Ma jälgisin Teid ja kaalutlesin, mil viisil võiksin ma Teilt välja meelitada mõne shillingi. Nii jõudsin kohale, kus juhtus õnnetus ja kuhu kogus inimhulk. Ma surusin end Teile nii lähedale, kui suutsin — seisin kogu aeg Teie pahema külje juures, mida Teie ei märganud sugugi, Nägin Teid mitu korda haaravat pahema rinnatasku suunas — ja kui Teie üheks hetkeks

tõstsite käe, et suruda oma kübarat tugevamini pähe, . . . udu oli tublisti tihenenud . . . libises minu käsi Teie öla alla . . . see läks õige libedasti ja kergesti. Ühe ainsa käeliigutusega tõmbasin rahatasku välja. Oli otse imestamisväärt, kui kergesti läks see.“

— „Muidugi, olete seda juba teinud nii mitu korda, et see polnud Teile eriti raske.“

„See oli esimene kord.“

Mees naeris lühidalt. Naine istus vaikides ja kuulatas naeru, mille üle tundis rõõmu — ta ei mõistnud, miks tundis rõõmu, sest selles naerus väljendas end põlgus

Auto sõitis värava kaudu parki.

Üksikult ja vaikselt uinus park õhtu hämaruses.

Mees tegi rahutu liigutuse.

— „Wiie minuti pärast annan käsu Teid sõidutada lähemasse politseijaoskonda!“

Naisesse, kes seni istus nagu kivistunult, tuli elu. Ta surus end mehe vastu, lähenes oma punaste, võrgutavate huultega mehe omadele ja palus ärdasti:

— „Ei, ei! Halastage! Lubage mulle kolm tundi, ainult kolm tundi — siis võite teha minuga, mida soovite! Ma palun Teid — kinkige mulle kolm tundi!“

Mees lükkas tema enesest eemale ja surus tagasi sõiduki nurka.

— „Ärge katsuge pääseda karistusest! Ma hoian Teid kinni ja ei mõtlegi vabastada Teid!“

— „Ei, nii ma seda ei mõtle. Ma tean, et olen Teie võimuses. Vannun Teile, et ma ei katsu põgeneda — ainult andke mulle kolm tundi aega. Oh, palun, palun, tehke seda.“ Ta nuuksus meeleheitlikult.

— „Palun jätke see,“ ütles mees karedalt. „Mis Teie arvate, kuidas näeb välja Teie nägu, kui Teie nii edasi nutate?“

Naine võttis rätiku ja kuivatas pisarad. Mees jatkas:

— „Kuigi ma Teile luban need kolm tundi, mida Teie nii väga palute, siiski tahan Teid näha selle aja kestvusel. Ma ei mõtlegi Teid minutiks lasta oma silmapiirilt. Ja see väide rõõviks Teilt kindlasti rõõmutunde nende kolme tunni üle. Kas ei ole nii?“

— „Ma olen nõus selle tingimusega. Olen valmis kõik see aeg olla Teie

valve all. Olen Teie vang. Ainult lubage mulle need kolm tundi. . . .“

— „Tähendab, siis kella üheksani.“

— „Ei, poole kümnenil palun, palun. . . .“

Ta silmad kerjasid.

— „Mul ei ole nii, kui nii sellel õhtul midagi teha.“ arvas mees järeelmõttlikult.

„Hää! Olen nõus! Luban Teie need kolm tundi. Milleks arvate kasutada oma viimaseid tunde?“ Meie hääles kostis pilge.

— „Tahaksin sõita ühte majja Chesham Crescent'i ja — kohata säääl kedagi. See on kõik. — Olen sunnitud

kohtama kedagi tuttavat kell üheksal Kuusteistkümmend aastat ei ole ma viibinud säääl. Oleks halastamatu Teie poolt mind takistada selles! Saatus ei või olla nii karm!“

— „Hää, viin Teid kella üheksaks sinna. Usun, et on parem, kui lõunata minuga kuski restoranis. Ma pean sööma midagi — ja kuhu ma Teid panen selle aja jooksul? Lukustada Teid oma korterisse? See oleks kaunis ebakindel, Teie tüsaksite kindlasti minu teenrit ja põgeneksite. See käib küll minu põhimõtte vastu, et lõunatan vargaga, ja pealegi veel, kes minult on varastanud. . . . Aga seekord peab see olema nii. Väikene seiklus, millel ei puudu isegi pikantsus. Ma pakun Teie leiba, valan veini, küsin Teilt mida soovite järelsöögiks — ja kõige selle aja kestvusel olete Teie vang ja mina vangivaht. See ajab mind kindlasti naerma.“

— „Loodan seda — Teie meeldite mulle rohkem, kui naerate.“

Mees vaatles teda. „Teie vist harva naerate, eks ole?“

— „Oo ja,“ ütles naine, „ma naeran tihti. Pean seda tegema. Elu on nii lustiline.“

Naine ütles seda kummalisel toonil.

Mees vaatles teda uurival. See kaval olevus, tahab end teha huvitavaks!

Ed. Meier. Lohr. a M. Kevadelilled.
Loodusest pildistatud Voigtländeri Bergheil Kameraga.

Enesevalitsemise, õrnatundelik olek, julgus — ta näitleb hästi, pagan võtkul

— „Ma pean Teie ees vist väga valvel olema,“ ütles mees süngelt.

— „Seda ei tarvitse Teie mittel! Ma ei mõtle Teid petta, mitte sugugi! Tean, et olen Teie võimuses.“

Weidi aega istusid nad vaikides. Auto tormas edasi.

— „Kui ma lähen ühes teiega lõunatama, siis pean ma ümberriietuma,“ ütles mees pilkaval toonil. Päälegi, kus Teie olete end nii ilusaks teinud minu kulul. . . . ei taha ma Teist olla halvem. Ma ei taha, et häbeneksite näidata end minuga.“

Ta hüüdis autojuhile, et see sõidaks Cheylesmore Mansions 14.

— „Mis see on?“ küsis naine.

— „See on mööblitega korter, mille üürisin enesele Londonis viibimise ajaks. Teie ootate säääl nii kaua, kuni ma end riietan. Ma ei julge Teid lasta silmist.“

Naine ei vastanud, ta istus vaikides, alistudes saatusele.

Mees mõistis, mida ta mõtles ja tundis, aga ta ei lasknud mõjuda enesele. Kas ei olnud naine ise selles süüdi? Ta väärnis karistust!

— „Teie mõtlete, et olen vastik inimene,“ naeris mees.

— „Ma ei tea, kas ma üldse mõtlen midagi,“ ohkas naine.

— „See on ka kõige mõistlikum. Teil on veel küllalt aega järelemõtlemiseks vangikambri vaikuses. Ja, ja ma tean, et mõtlete, et olen südametu. Aga Teie saate ainult teenitud palga.“

— „Ma ei kaeba ju mitte,“ vastas naine. „Palun Teid ainult halastaja Jumala nimel! Need kolm tundi. . .“

— „Need ma olen juba lubanud Teile,“ vastas mees lühidalt. „Ja ma pean alati oma lubadust.“

Auto peatus.

See oli esimene kord, et mees austraalist tõi oma korterisse nii elegant-selt riietatud daami. Kui ta avas ukse ja sisseastuda tahtis, viskas naine talle pilgu, mis sundis ta astuma kõrvale: ta lasi naise ees minna. Kahtlemata nõudis naine, et teda koheldakse kui daami, vaatamata sellele, mis järgneb pärast. Mees kortsutas kulme. Peaaegu häbemata nõudminel!

Eeskojas tuli neile teener vastu.

— „Juhatage daam salongi,“ ütles mees ja serveerige talle üks cocktail. On minu ülikond korras?“

Teener avas ukse salongi ja naine astus sisse. Pikkamisi sammus ta kamina juure ja laskus sääil diivanile. Otsustades tema näoilme järele näis ta viibivat teises maailmas. Hetkeks seisatas austraallane ja vaatles naist. Siis läks ta ruttu toast. Kojas ütles ta teenrile:

— „Villiam, daam ei tohi lahkuda toast. Valvake ust, kuni ma olen valmis! Saate aru?“

— „Jah, härra.“

Mees käis vannis, riietus frakki ja kuulatas igat väikest krabinat, olgugi, et ta teadis, et Villiam oli ustav teener. Kindlasti katsub naine põgeneda. Sest see, mis teda ootas, oli kaunis ebamugav. Ta on meeleheitel ja katsub ühel või teisel viisil põgeneda. See naine ei ole rumal. Ta katsub kindlasti leida mingit pääseteed.

Aga ka tema ei ole rumal!

Poole tunni jooksul oli mees valmis ja astus salongi. Naine istus samas seisandis kamina ees. Ainult mantli oli ta võtnud maha. Ta sale kael ja valged käsivarred läikisid tulevalgel. Tema kõrval lauakesel seisis puutumatu cocktail.

Mees astus ta juurde: „Kas Teie ei joo klaasi tühjaks?“

Ta võttis klaasi ja ulatas naisele.

— „Täna, aga ma ei julge juua.“

— „Teie ei julge?“

— „Ma ei ole täna veel midagi söönud.“

— „Võiks arvata, et Teil oli võimalus korralikult einetada, kui Teil taskus oli kakssada naelsterlingit?“

— „Ma unustasin täiesti söögi.“

— „Unustasite! See kõlab uskumatu. „Aga“, jatkas ta pilkavalt, ruttame, et jõuame lõunaajaks. Ma olen valmis,“

Naine tõusis veidi vankudes. Oli see tõsi, et ta ei olnud midagi söönud?

Eeskojas aitas ta naise mantlisse.

— „Rõõmustan näha, et Teie häd kaupa ostate,“ ütles mees vaadeldes mantlit.

— „Jah, mulle on väga tähtis olla täna õhtul hästi riietatud.“

Nad seisid peegli ees ja naine uuris oma pilti peeglis.

— „Ma olen täna õhtul peaaegu ilus,“ ütles ta unistavalt. „Ma olen Teile palju tänu võlgu, Teie ei tea, kui palju.“

Mees kortsutas otsaesist. Ta mõistis seda võtet. Naine algas juba mängu. Meelitav viis, mis avaldab kindlasti meeste peale mõju. Ta pöördus ümber.

— „Läheme nüüd!“

Ukse ees ootas auto.

— „Minu teener tellis selle,“ seletas mees. „Kui minnakse daamiga lõunatama peenesse restoraani, ei tohi teda lasta jalgsi minna.“

Mees hoidis naist kergelt käsivarrest ja avitas ta autosse. Autojuht kattis karusnahkse vaibaga nende jalad. Ja jälle algas sõit läbi tänavate.

— „Aastate eest oli ka minul sarnane auto, kui see siin,“ rääkis naine endamisi.

— „Ja pidite loobuma temast? Siis olite halvasti mänginud sarnase välimuse juures, kui Teil on!“

— „Teil võiks olla õigus,“ ütles naine pikkamisi.

„Kardan, et olen väga halvasti mänginud.“ Ta pööris end teisale. Tema näol asus vaikne ilme, nagu ei läheks talle korda see sündmustik, nagu ei hooliks ta sellest kõigest midagi. Ja siiski loitis tema silmist mingisugune ootus ja lootus.

— „Teie ei küsigi minult, kuhu ma viin Teid,“ küsis mees ootamatult.

— „See ei ole tähtis, kui aga ainult aeg rutem kaoks.“

— „Tõesti? Hää küll, ütlen Teile siiski: meie sõidame Ritz-hotelli. Teie olete elegantne naine ja ma rõõmustan end näidata Teiega. Olen võoras siin, ja minu naistuttavad Londonis on vaevalt sarnased, et kaunistaksid mõnda söögisaali.“ Restorani eesruumis seisatas naine veidi kohmetanult, vaatas segaselt enda ümber, nagu oleks ta praegu ärganud raskest unest.

— „Leiate palju tuttavaid?“ küsis mees pilkavalt naeratades.

— „Tuttavaid näen küll, aga mitte sõpru.“ vastas naine, „vähemalt praegu ei ole nad mulle sõbrad. Aga ma näen mitmeid, kes olid enne minu sõbrad. Sää! see on Cicely Gloucester! Ta mees seisab ta kõrval. . . ja see sale, veetlev tütarlaps on kindlasti nende tütar; kui teda nägin viimati, oli ta veel väike. Kas ta ei ole veetlev? Tahaksin meeldi teada. . .“

— „Minge nende juure ja värskendage tutvust,“ ütles mees.

Naine tuksatas. „Võimata. Nad ei tahaks seda. . . Olin üle seitsmeteistkümne aasta mandril, rännates linnast linna.“

— „Millised linnad?“

— „Ooh, Nizza, Cannes, Room, Pariis, Viin, Budapest. . .“

— „Nimetate need ilusamad, mis Teile meelde tulevad.“

— „Mu Jumal! Sää! istub ju lady Marsh! Kuis on ta vananend. . . Aga kes ei vanane? Olen ju ka ise läinud vanemaks. Aga teda tunneksin ma alati, ja kui ta ka ei tea kui vananeks. . .“

— „Teil on suurepäraline mälu, armuline proua. Kõigile ei jääks nii hästi näod meele, mida nad näinud kuukirjadest. Kuid läheme nüüd söögisaali!“

Vaevalt pani ta tähele mehe pilget. Ta silmis õitsesid mälestused. Ärevusest punetasid põsed.

Mees pani oma käe ta käsivarrele ja kordas:

„Tulge nüüd söögisaali. Ma ei taha, et jätate oma mantli daamide rieteruumi. Ei taha Teid lasta hetkekski silmist.“

Tema viipe päale tuli kelner, kellele ta ulatas mantli ja kübara.

Vaikides astus naine uhkesse söögisaali. Nende laud asus saali nurgapoolses osas. Austraallane oli pettunud:

— „Istuksin meeleldi keset saali,“ ütles ta, „säält näeks parem inimesi.“

— „Oh ei,“ sosistas naine, „jääme istuma siia.“ Mees noogutas pahaselt. „Ei jää küll muud üle, sest kõik lauad on võetud.“ Nad istusid väikese laua ääre, naine pani oma mantli toolitoe päale ja vaatas uudishimuliselt ümber.

— „Hukkamõistetud saab viimase pidusöögi,“ tähendas mees tellides suurepäralise õhtusöögi, millel ei puudunud isegi kaviaar ning vahuviin. „Sest niipalju kui mina tean, on sää! kuhu Teid saadetakse, kaunis vilets toit.“

Naine pööris oma tähelepanu jälle mehe poole:

— „Hukkamõistetud?“ kordas ta.

— „Ja, ja. Viin Teid politseisse umbes kahe ja poole tunni pärast.“

— „Tõsi,“ naeris naine, „olin juba unustanud, et olen Teie vang.“

— „Veidi imelik,“ mõtles mees endamisi.

Valjusti ütles ta:

— „Ütelge mulle, on see tõsi, et Teie täna veel midagi söönud pole? Kas olete sellepärast nii segane?“

— „Jah, see on tõsi, et ma midagi

Malermester A. TOMBAK.

TALLINNAS, Uus tän., nr. 23.

Kõiksugused maalritööd, nagu autode, mööblite lakeerimine, ja lgrataste emalleerimine, välistööd jne., jne.

täidetakse korralikult ja kiireste.

Äri asutatud 1879. aastal.

Carl Henke, Riedlingen a. d. Daam. Pärast äikest.
Pildistatud Voigtländeri Collineariga.

söönud ei ole. Aga segane ma küll ei ole, olgugi, et mul selleks põhjust oleks.“

— „Teie mõtlete muidugi, et ei ole vaja mu etseda tuleviku eest Väga mõistlik! Ja nüüd jooime ka midagi. Vahuviina hukkamõistetule!“

Eneses imestas ta, kui külmavere-line see naine on! Ta oli arvamisel, et naine ikka veel lootis pehmemdada tema südant. Kahtlemata mõtleb naine, et ta pääle vahuviina on vastuvõtlikum muljetele ja meelitab teda joomisele. Ta on väga tark!

Ei võinud salata, et naine sõi väga osavasti kaviaari, nagu oleks see ta igapäevane toit . . .

Põlglikult ja ühtlasi imestavalt libises ta pilk üle naise.

— „Kardate,“ sosistas ta naerata-des.

Naise põsed olid kaetud õrna punaga, ta silmad särasid. Ta vestles väga kenasti ja huvitavalt, ühe sõnaga — ta oli ideaalne lauanaber. Oli see võimalik, et ta selle unustanud, mis tal ees seisis? Ta hing näis viibivat kuski kaugel, kaugel unelmitte vallas.

Mees täitis klaasid. Naine ei olnud teda kordagi ergutanud joomisele, aga ta jõi sama palju, kui mees. Mehe imes-tus kasvas.

— „Kardate?“ kordas ta uuesti, sest naine ei vastanud.

— „Mida,“ küsis ta ja vaatas säravate silmadega mehele.

Jah ta silmad särasid. Esiteks olid nad kartlikud, aga nüüd särasid nad õnnest. Mida lootis ta mehelt?

— „On Teil hirm vangimineku eest?“

— „Ei ole,“ vastas naine rahulikult ja tegi käega liigutuse, nagu lükkaks ta selle sõna enesest eemale.

— „Mul ei ole hirmu vangikoja eest. Mis sünnib peale selle, kui minu kolm tundi möödunud on, kui ma seda näinud olen, mille järele nii väga igatsen, mis siis sünnib, on mulle täiesti ükskõik...“

— „Soo,“ ütles mees kannatamatalt. „Kes on see, keda kohata tahate?“

Naine vaatas uurile, mida ta kandis pahemal käel. Ka selle oli ta ostnud mehe raha eest. Tahtmatult muutus mehe pilk pehmemaks — ta oli nii veetlev omas eksimises!

— „Poole tunni pärast pean olema Chesham Crescent'is number kümme.“

— „Mida tahate teha sääl?“

— „Kedagi külastada.“

— „Peasissekäigust või köögitrepi kaudu?“ küsis mees ja vaatles naist poolsuletud silmadega.

— „Peasissekäigust. See on minu endine kodu. Tulin sinna mõrsjana.“

— „Ärge aga unustage: kuhu Teie lähete, sinna lähen ka mina.“

Naine ohkas: „Jah, ma pean leppima sellega.“

— „Kuulge,“ ütles mees. „Jutustage mu'le oma lugu; muidugi ilustate Teie seda veidi, jätate ehk mõndagi sellest välja. Aga see ei tähenda mulle midagi, nii kaua kui ta on huvitav. Õelge mulle, mida tahate teha majas number kümme!“

— „Sääl on keegi, kelle järele ma olen igatsenud seitseteiskümmend aastat.“

— „Kui vana Teie olete?“

— „Kolmkümmendkuus.“

— „Ja. See võib olla võimalik,“ tähendas mees. „Jutustage edasi!“

Sõnakuulelikult küsis naine: „Mida soovite Teie teada?“

— „Kes elab sää!“

— „Minu endine mees.“

— „Ah, teie olete siis abielus ja olete nüüd lahutatud? Kes ta on?“

— „Lord Malvern. Ta lahutas end minust seitsmeteistkümne aasta eest.“

— „Väga paljuütlevalt algus. Edasi!“

Naise nägu omas alandlikkuse ilme.

„Ei ole põhjust varjata Teie eest seda, mida kord teadis kogu maailm. Põgenesin teise mehega, sest et olin õnnetu omas abielus. . . või vähemalt mõllesin, et olin seda.“ . . .

— „Pidite tollel ajal olema alles laps.“

— „Ma olingi seda — ja pealegi veel päris lapselik! Uskusin, et minu armastatu on Jumal.“

— „Ja Teie abiellusite temaga?“

— „Oh ei, oma õnneks ei teinud ma seda.“

— „Aga. . . ?“

— „Jutustasin Teile varemalt, et olin kogu aeg väliamaal. Mõnikord läks mul päris hästi, vahest pidin aga ka nälgima. Mitte üks minu vanadest sõbrust ei olnud mulle jäänud truuks ja minu omaksed ei tahtnud teada minust midagi. Olin täiesti mahajäetud. Viimasel ajal olin leidnud enesele väikese troosti, olgugi et seadus meid lahutas: mul oli siiski, kellele ma elasin. . .“

— „Kellele siis?“

Pisarad läikisid naise silmis, olgugi et ta huuled püüdsid naeratada.

— „Mul on olnud palju õnnetusi: olin olnud väga haige, olen kaotanud oma ilu ning olin jõudnud meelega Pariisi, kui saabus kiri.“

— „Teie väljendate end segaselt. Seletage, milline kiril“ käskis mees.

— „Lord Malverni kiri.“

— „Ta kirjutas teile? Andestas ta? Kutsus ta Teid tagasi? Liigutavad leppimissteenid, kui romaanis?“

Mees naeris. Ta ei uskunud mitte üht sõna sellest, mida jutustas naine, aga ta leidis selle loo väga huvitava. Naine vastas tõsiselt:

— „Ei. Ta kirjutas ainult, et täidab minu palve. Palusin teda iga aasta kord, et lubaks mind näha oma väikest tütrekest, ainult mõneks minutiks. Aga mitte kunagi ei täitnud ta minu palvet — ta ei vastanud mu kirjadele. Ainult

sellel aastal sain temalt järsku telegrammi. Ta saatis selle vist kohe, kui saabus minu kiri. Täna õhtul pool kümme saan ma näha oma tütrekest. Sain ainult niipalju raha kokkuhoida, et sõitsin siia. Sõitsin viibimata, niipea kui sain telegrammi. Kerjasin Londonis, et saada raha ning osta omale riided, et võiksin astuda väärilisele oma tütre ette.“

— „Jah, armuline proua,“ ütles mees kalgi naeratusega: „Teil on tõesti õnnestunud vääri isena külastada oma tütar.“

— „Tänu Teile. Õnnistan Teid selle eest terve oma eluaja.“

Umbusaldusega vaatles mees teda. Ta oli suurepäraline näit'eja!

„Mina olen siis selle draama lõpuakti tunnistaja“, tähendas ta. „Usun, et peate minu juuresolekut kuidagi seletama tema hiilgusele.“

— „Peate Teie tõesti seda. . . ?“

— „Ei või eneselt kuidagi röövida seda lõbu, et imestada Teid selles situatsioonis, mida Teie mulle nii hästi kujutasite.“

— „Teie ei usu siis mitte sõnagi sellest, mida jutustasin Teile,“ ohkas naine.

— „See ei takista mind siiski hindamast Teie jutustust: Teie jutustasite üllatavalt hästi. Kahju, Teist oleks võinud saada hea luuletaja.“

— „Olgu siis! Kui olete otsustanud minuga tulla, siis ei saa ma Teid keelata. Lõpuks on see ju ka ükskõik! Ainuke, mis mulle tähtis, on näha oma tütrekest, oma Maggie't. Ja et ta mind näeb sellisena, kui ma praegu välja näen. Teie ei usu, aga see teeb mind õnnelikuks!“

— „Mulle tundub see ebaloomulikuna“, ütles mees, „see mõjub haiglase nähtusena. Ma hoidun sellest, et teha Teile etteheiteid. See asutus, kuhu ma Teid pärast viin on vähem tore, kui Chesham Crescent number kümme.“

Naine naeratas. Ta viibis jälle unelmevallas.

Kelner koristas laua ja tõi kohvi.

Tasase kummardusega pani naine kohvitassi lauale, vaatas käeuurile ja palus:

— „Lähme nüüd! Kell on juba üheksa läbi. Ja tee on pikk. Ma ei taha kaotada mitte ühte neist kallitest minuteist.“

Nad läksid. Eesruumis seisatas mees,

Esimese klassi
pagari-, kondiitriäri
ja kohvik

H. LAAS

Vana Posti tänav, nr. 7.

Telefon 26-57.

Saadaval kõik pagari- ja
kondiitrisaadused.

Elektri mehaanika töökoda

K. MANDEL

Kaupmehe 11 a. Kõnetr. 8-59.

Akkumolaatorite laadimised.

Dynamo-Motorite punumised
ja nende parandused.

CREME MOUSON

Heilt
rauhe rissige Haut
augenblicklich,
schafft jugendliches
Aussehen u. einen
schönen Teint

CREME MOUSON-
RASIERSEIFE
CREME MOUSON-
PUDER

CREME MOUSON SEIFE
HERGESTELLT UNTER ZUSATZ VON CREME MOUSON

Jalanõudetööstus „KIIRKAIK“

Talinn, Raekoja pl. 18

sissekäik Vana turu kaelas nr. 3. II korral.

Valmistab ja müüb suurel kui ka väikesel arvul
Värvilisest väljamaa kroomnahast skorhoodid
igas suuruses.

Meest. kummtaldadega saap. Kr. 17,50—19,00.

king. „ 16,50—18,00.

Naist. „ „ 14,50—16,00.

Kaupmeestele ja Ühisustele 0/0 0/0.

Ühtlasi parandatakse kiiresti ja korralikult iga-
sugust nahk- ja kummi-jalanõusid: nagu kalossid,
kummtaldadega saapaid j. n. e.

Tarvitatakse ainult esimest sorti materjali.

Töö sest täielik vastutus.

Ärge vahetage „KIIRKAIKU“ teiste kiir-
randustöökodadega, sest et KIIRKAIK'ul
nendega midagi ühist pole.

Kiir-jalanõude parandus „KIIRKAIK“ asub
Tallinnas, Raekoja pl. 18. sissekäik,
Vana turu kaelas nr. 3. II korral. endises
Esto-Muusika ruumides.

Pidage aadress meeles.

Daamide ja härrade

1. klassi juuksetööstus

Tallinn, Narva maantee nr. 4, (Lindeni all).

Valitud tööjõud.

Korrektne teenimine.

Koduseid tellimisi võetakse vastu.

Omanik FATAL.

Ostudel ja järelpärimistel nimetage „Romaani kevadealbumi!“

Hoides naist ühe käe-
ga käevarrest, kutsus
ta kelneri ning küsis :
— „Tunnete Teie
lord Malverni?“

— „Muidugi härra,
ta viibib tihti siin.“

— „Elab ta Chesham
Crescent number 10?“

— „Täitsa õige, här-
ra, sääl ta elab.“

Astudes autosse, üt-
les ta naisele :

— „Tähendab, selles
punktis olete rääkinud
õigust.“

Naine ei vastanud.
Ta istus vaikides.

— „Kui ta tõesti sääl
elab,“ ütles mees, „jääb
mul ainult oodata, mis
edasi tuleb. Loodan, et
Teie ei meelita mind
lõksu!“

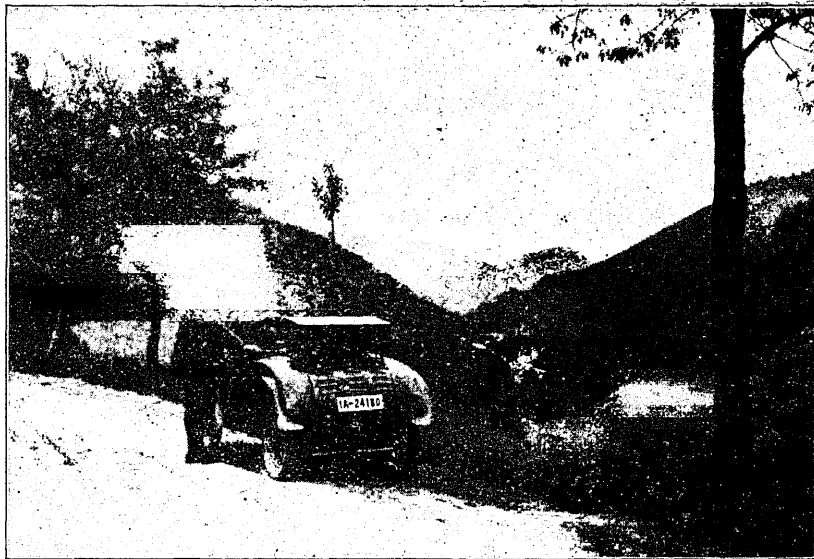
Naine ei vastanud ta sõnadele, mida
ta vaevalt kuulis. Ta istus ja rääkis
tasakesti endamisi :

— „Tahaksin teada, kas on palju
muutunud? Kas tal on veel see bu-
chara vaip, mille ema meile kinkis. Aga
ma usun, et ta on kõik ära koristanud,
mis kuulus mulle. Endine muusikatuba
on nüüd muudetud Maggie toaks. See
tuba sobib kenasti tütarlapsetoaks. Loo-
detavasti seisab veel see hiina ebaju-
mal trepi juures . . . Imelik tunne näha
kõike neid asju, mis enamalt kuulud-
sid mulle. Ja nüüd ei ole enam midagi
minu oma . . . Loodetavasti on ta pal-
ganud uued teenrid, ma ei taha et
keegi mind ära tunneks. Mida pean ma
ütleva Maggie'le, kuidas talle seletada?
Ja mida ütleb ta mulle? Tahaksin teada,
mida ta minust, oma emast on mõel-
nud kõige nende aastate jooksul? Aga
tänapäeva tütarlapsed on palju mõist-
likumad ja arukamad, kui endistel ae-
gadel. Andestab ta mulle? Oh, peaks
ta tegema seda! Ma pean olema tu-
gev.“

Mees istus ta kõrval ja kuulatas
seda sõnadevalingut. Naine pööris end
järsku mehe poole, surus oma käe tema
käe vahele ja ütles kaebliku häälega :
„Pean olema tugev.“

Mees ei vastanud midagi. Ta nägu
oli muutmatu ning vali.

Naine surus huuled tugevasti kokku

G. Bardorf, Berlin. Moodne pulmareis (Allerheiligenis, Schwarzwaldis).
Pildistatud Voigtländeri Avus Kameraga.

— „Ma olen tugev,“ hüüdis ta välja-
kutsuvalt.

Auto peatus. Mees avitas naisele
väljaastuda autost. Kui nad sammusid
laia trepi kaudu üles, jätkas naine kõ-
nelust :

— „Uskusin alati, et mulle kunagi ei
andesta. Ta on väga kättemaksuhimu-
line. Aga see oli tõesti äärmiselt hää-
tahtlik temast. Kui inimesed lähevad
vanemaks, peaksid nad muutuma pa-
remaks. Kas pole nii?“

Mees Autsraaliast vajutas kellanöö-
bile. Noor teener avas ukse, millest
langes hele valgus. Nähtavasti ei tund-
nud ta naist. Nainekõhkles veidi, enne
kui nimetas oma nime.

— „Lady Malvern — ja . . .“

— „Mr. Frampton,“ ütles ta saatja.

— „Tema hiilgus ootab Teid,“ ütles
teener kõrvale astudes ja neid sisse
lastes. Just kui naine astus vaibale ees-
kojas, avanes pahem pool uks ja välja
astus kõrgekasvuline, umbes viiekümne
aastane mees. Ta oli kõhn ja hallipäga.
Lühikese pilgu järele, mille heitis talle
austraallane, kordas ta eneses naise
sõnu : „Ta on kättemaksuhimuline
mees.“ Ja ta oli haruldaselt kättemak-
suhimuline mees. Naine astus mõni
samm talle lähemale.

— „Max,“ algas ta, „kõigi nende aastate järele . . .“

Lord naeratas pilkavalt.

W. John, Berlin. Arwustajad.
Pildistatud Voigtländeri Collineariga.

— „Sa oled imestamisväärt hästi nde alal hoidnud,“ ütles ta naist vaadeldes. „Ja Sa riietud ikka sama maitserikkalt.“

— „Ei ole ime, et ta tahtis olla hästi riietatud,“ mõtles australlane, kes tundis kohmetust sellest liigutavast jäl- lenägemisest.

Naine vastas kummaliselt valju häälega:

— „Väga lahke sinust, väga viisa- kasti öeldud. Mu käsi käib hästi, mul on selle aja jooksul alati läinud hästi. Sa muidugi tead seda, Max? Aeg on nii lühike, kas ma võin kehe. . .?“

— „Sa pole üksinda,“ tähendas lord Malvern vahele. „Lootsin, et tuled üksinda.“

— „Tohin esitleda: Mr. Frampton — lord Malvern.“

Mõlemad mehed kummardusid. Lordi pilk küsis: „Uus armuke? Ta pilk oli jääkül- m ning väga haavav. Austral- lane püüdis mahasuruda enda tuska.

„On ta siin, on ta siin?“ küsis naine piinatult. Jälle naeratas lord õudsat tontlikku naeratust. „Muidugi. Mul ei tuleks mõttesse Sind petta nende mee- leheitlikkude kirjade järel, mis viimaks ometi pehmendasid mu südame.“

— „Palun, vii mind tema juure, Max!“

— „Sa leiad ta väga ilusana,“ ütles Malvern.

„Aga . . .“ Ta saatis paljuütleva pilgu austraallasele. Naine vaatas paluvalt Mr. Frampton'ile otsa. Aga pilgus, millega see vas- tas, luges naine: „Teie olete minu vang. Kuhu Teie lähete, lähen ka mina.“

Tasase ohkamisega pöördus naine lordi poole:

— „Mr. Frampton teab kõik. Ja mina . . . mina tahan talle tut- vustada Maggiet. Ta ei usu, et mul juba täiskasvanud tütar on.“

— „Sa isegi ei usu seda, kui teda näed. Siit läheb tee.“

— „Kas muusika- toas?“ . . .

— „Jah, endises muusikatoas. Ma näen, et Sa ei ole midagi unustanud. Aga luba, et ma lähen ees, olgugi et Sa tun- ned teed.“ Ta pööris laia, vaipadega kaetud koridori ja teised järgnesid talle.

— „Kas ta teab, et ma tulen? Mida ütlesid sa talle, Max?“

— „Ta ei tea midagi. Sa mõistad varsti, et see nii on parem.“ Ta seisa- tas ühe ukse juures ja avas selle.

— „Mu Jumal!“ hüüdis austraallane, vähemalt uskus ta, et ütles seda, aga ta huuled ei liikunud. Ainult läbilõikav lühike karjatus oli kuulda.

Naine pöördus ümber: „Kes karjus? Kes karjus?“ hüüdis ta ja langes kokku. Liikumatu lamas ta põrandal ja ägas tasa.

Lilledega kaetud voodis, ümbritsetud põlevatest küünaldest, lamas tütar- lapse laip. Käed olid tal ristis rinnal ja näis, nagu mängleks väikene naeratus ta huultel. Toas valitses võõrastav vai- kus. Hääletult roomas onnetu ema põlvedel voodi juure ja surus oma huuled surnu jääkülmadele käekestele. Ta silmad olid kuivad pisaratest, ta näol asus meeleheide. Piiritu viha loori läbi, mis valdas austraallast, kostis lord Malverni rahulik, kõlatu hää. — „See sündis üleile, samal päe- val, kui sain Sinu kirja. Sellistel asja-

oludel võisin ma täita Sinu soovi, sest nüüd ei tee Su külaskäik talle kahju.“

Ta oli tõesti äärmiselt kültemaksumihuline mees.

Austraallane sööstis voodi juure ja löstis üles põlvitava naise. See ei näidanud mingit vastupanu ja lasi end kanda tugevatest kätest ukсени, kus seisid lord Malvern raidkujuna, elutu naeratus näol. Tema ees seisatas austraallane ning toetades ühe käega värisevat naist, lõi ta teise käega lordi naeratavasse näkku.

Mõni minut hiljem oli ta tänaval,

hoides kätel naist, kelle aetas ootavasse autosse, mis algas sõitu.

— „Armuaeg on möödas,“ ütles naine tasa. „Kolm tundi, mida Teilt palusin, on möödunud.“

— „Ah ja. Unustasin hoopis . . .“

Sääljuures kummardas ta näo naise näo juure ja ütles õrnasti:

— „Ma ei mõtlegi olla nii vali ja südameetu, kui oli säääl too. Jatkub küllalt ühest kültemaksumihulisest . . . Vangikamber ei ole nii, nagu enesele kujutad. Tahan Sind kaasa võtta uude maailma, sest usun, et oled tüdinenud vanast. Säääl ootab Sind minu kodu — Sinu vangikoda. Sinu eluaegne vangikoda!“

Suggereerimine.

W. D. Wattles.

Latritt oli kolmekümne viie aastane poissmees, kena välimusega ja kindla sissetulekuga.

Cara Palin oli lesk, pisut noorem kui Latritt, samuti kena välimusega ja kindla kapitaliga.

Proua Cara Palinile polnud Latritt veel abiellumise ettepanekuga lähenevad, kuigi ta haudus kosjamõtteid, nii et otsustav sõna võis iga silmapilk kukkuda. Proua Cara tahtis seda momenti võimalikult kauaks edasi lükata, sest ta polnud iseenesega veel jõudnud selgusele: Latritt meeldis talle, kuid . . . kas ta armastas teda niivõrd, et abielluks? Sellele küsimusele ei leidnud proua Cara ikkagi veel vastust. Lõpuks: ta oli noor lesk, rikas, iseseisev, nii et polnud põhjust kiirustada abieluahelate sõlmimisega. Latritt muidugi vaatas seda asjaolu teiselt seisukohalt. Ühel kenal varasel nelipühil tuli Latritt jällegi noorele lesele külla ja nad lobisesid proua Cara väikeses buduaaris.

„Usute teie siis seda kindlasti?“ küsis Latritt.

„Üsna kindlasti! Et on olemas lainevõnkeid, on tõeasi ja kui on võimalik edasianda ühe inimese mõtteid teisele, siis on võimalik edasianda ka mõjuavaldusi.“

— „Ent mina arvan . . .“

Proua Cara ei lasknud kõneleđa teda edasi, vaid jatkas:

„Oleneb vaid sellest, et kindlasti haaratakse kinni sellest, mida tahetakse viia läbi, ja ei anta maad teistele mõtetele; kõik väited, mis toovad esile teised inimesed kas kirjalikult või suuliselt, vaigitakse surnuks, nendega ei arvestata.“

— „Kui ma oskan õieti saada aru, siis tohib töötada ainult mõtete edasiandmisega. Kas ei kiirenda see edu, kui suggestiooni toetavad kirjalikud või suulised lisandused?“

— „Võib olla . . . kui vaja on erilist kiiret kordaminekut saavutada . . .“

— „Teil võib olla õigus, saan sellest isegi nüüd aru. Kui ma, näiteks, armastan keelagi naisolevust, siis võin ma suggereerimisega äratada temas vastuarmastuse? Temale, nii öeldud, ära olles koguni meelitusi edasi anda?“

— „Teie kõnelele rumalus!“

— „Palun, lubage! Kui teie teooria on õige, siis on õige ka minu oletamine.“

— „Võib olla . . . aga . . .“

— „Aga kas teie ei usu, et sarnasel juhusel oleks . . . hm . . . otsekohene küsimus rohkem meelitleda?“

— „Eil Mina pooldan pigemini sug-

gereerimist. Võib olla suudan lainetevõngete väljalt ennast eraldada. . . . Teie lahkute juba?"

Latriit oli püsti tõusnud ning haaranud kübara.

„Jah! Tahan kohe alata suggereerimisega. Olge valmis vastuvõtma homme esimest lainet.“

Proua Cara hakkas valjusti ning lustilikult naerma. Ja kuna ta saatis külalise ukseni, küsis ta koketeerivalt:

„Kas tahate ainult kaugemõjuga teutseda?“

— „Ainult kaugelt tahan mõjudal“ kostis Latriit kindlusega ja ei vaadanud sugugi kenale naisolevusele silmi, kui ta tõsise häälega jätkas: „Teie näete mind ainult siis, kui olen saavutanud eesmärgi.“ —

Järgmisel hommikul sai proua Cara muude seas ka allkirjata kirja, kus valgele paberile olid mahutatud järgmised sõnad:

„Armas Cara! 15. juunil on meie pulmapäev! Kõik muu lainetevõnkumise kaudu.“

Mitu korda päeva jooksul imestasid toaneitsi ja köögitüdruk, et proua ilma mingi märkava põhjusega korraga puhkes valjusti naerma.

Kui proua Cara õhtul läks magadistuppa, nägi ta põrandal suure kartongi-poogna, mis nähtavasti oli visatud akna kaudu tuppa. Kui ta selle maast üles tõstis, siis oli kirjutatud sinna suurte tähtedega:

„Armas Cara! 15. juunil on meie pulmapäev.“

Naerdes käristas Cara kartongi puuks ja naerdes läks ta ka magama.

Järgmisel päeval sai ta kaks samanimelist kirja, nagu eelmisel päevalgi. Pärastlõunat tõi punamütsimees kastikese, kus asus pabeririba teadaandega, et saatja abiellub pakikese saajaga 15. juunil.

Proua Cara läks näost punaseks, hakkas aga uuesti, kuigi pisut närviliselt naerma. Lõpuks otsustas ta veidikese kaalutluse järele, et ta ei pane tähele saadetusi.

Teisel päeval jõudsid postiga viis kirja sarnase sisuga ja päeva jooksul nii mõnigi saadetis ikka ühe ja sama sisuga. Nii kestis see terve nädala. Ikka teatati: „15. juunil on meie pulmapäev,“ kõik muu oli jäätud lainetevõnkumise hooleks. Proua Cara ei leidnud peidu-

urgast teadaannete eest. Viimaks sündis midagi usumatut.

8. juunil oli imekena suvehommik. Proua Cara avas akna ja arvas esiteks, et ta näeb viirastust: teisel pool uulitsat võõpas maalder suurte mustade tähtedega plangu laudadele:

A. C. 15. VI.]

Seekord ei naernud proua Cara enam, vaid oli tusane. Pärastlõunat helises telefon. Proua Cara võttis kuuldetoru ja kuulis, kuidas ütles hästituntud hääl:

„Armas Cara, viieteistkümnendamaal. . . .“

Enam ta ei kuulanud, vaid riputas ägeda liigutusega kuuldetoru tagasi.

„Vähemalt selle lainetevõnkumise olen katkestanud,“ ütles ta võidurõõmsalt, läks kirjutuslaua juure ja viskas seal paberile järgmised sõnad:

„Armas sõber! Pikapeale muutub teie nali tüütavaks ning äratub naabrites uudishimu. Palun, ärge saatke mulle enam mingit teadet ja laske ka vastasolevalt plangilt teate maha nühkida. Kõik on asjata, sest mingisugust mõju pole märgata. Sõbraliku tervitusega Cara Palin.“

Kiri ei avaldanud saajale mingit mõju, sest igatahes järgmisel päeval sai Cara alljärgnevad read:

„Armas Cara! Kõik oleneb sellest, et meie ei anna maad teistele mõtetele, jätame tähelepanemata kõik vastuväited, mis tehakse suuliselt või kirjalikult. . . „15. juunil on meie pulmapäev.“

Ning kirjadesaatmine järgnes nagu varemgi.

Järgmisel päeval — to oli 10. juunil — tuli väikene muudatus teadaandes. „Tähtsaadetisena“ saabus väikene pakikene, mis sisaldas imekena briljantsõrmuse. Sõrmusest läbi oli torusse keeratud paber ja sellel leidusid järgmised read:

„Armas Cara! Siin juures saadan kihlasõrmuse. Püüan juba nädal aega saata ta kohale lainetevõnkumise teel. . . kuidained ei võta vedu. . . pean ka kutuma seepärast harilikku teed. . . Rõõmustan üpris, et 15. s. k. p. on meie pulmapäev.“

Cara pani sõrmuse tagasi kastikesse, mässis ka paberisse, kuid. . .

ei saatnud tagasi, vaid kirjutas järgmise kirjakese:

„Armas härra Latritti! Palun Teid lahkesti ilmuda minu poole vestlusele. See rumalus peab lõppema. Teie teete mulle meelehärma, olen üsna tusane. Cara P.“

Kutse jäi tagajärjeta. Aga 12. juunil oli suur lainetetorm. Sellel ajal kuhjanud teadetest väärrib tähelepanu järgmine:

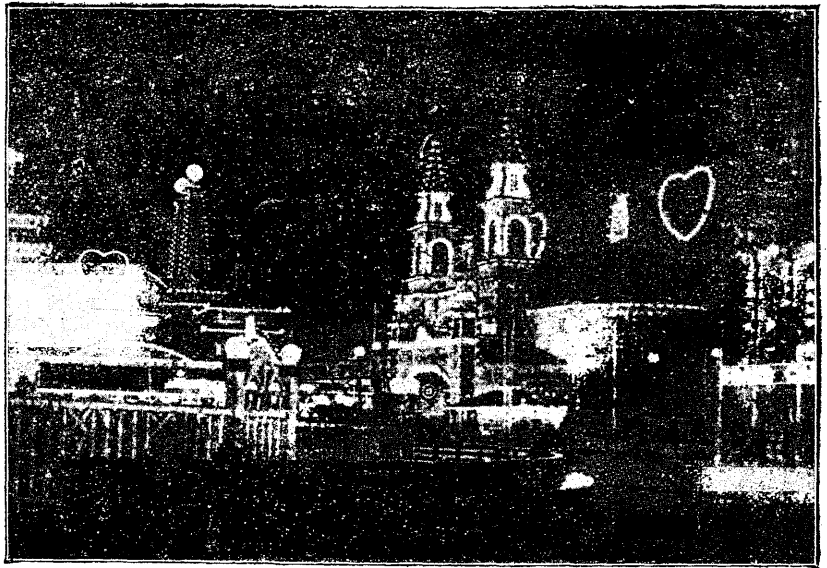
„Armas Cara! Võtsin „Kronprinz Wilhelmil“ kaks kohta, sest 16 .s .k. p. algab ta järgmist ümbermaailma lõbu-reisi . . . Pulmareis kestab pool aastat . . . Reisime igasse maailmaosasse . . . Vaatame kõiki maid . . . Lõbu laialt. . . Kohe pärast laulatust asume aurikule. . . Armsam naine maailmas, armastan sind ihu ja hingega, mida väljendab iga lainetevõnkumine! 15. juunil on meie pulmapäev.“

Proua Cara kiskus mõttes kirjakese puruks väikesteks tükikesteks ja sammus siis säravalt silmil umbes tund aega toas edasi-tagasi.

Siis aga sündis midagi eriskummalist: Cara Palin võttis Latritti pildi, vaatles seda kaua aega, noogutas siis naeratades pildile, võttis briljantsõrmuse ja pani selle sõrme. Järgmistel päevadel oli väga kiire toiming: Cara Palin tegi sisseostusid ja oli kodus väga rahutu. „Lainetevõnkumised 15. juuni teatega saabusid ka järgmistel päevadel reeglipäraselt.

14 juuni õhtul tõi kirjakandja erilise kirja. Kui Cara selle avas, seisis seal:

„Armas Cara! Kõik on korras . . . Vaimulik on valmis kaubeldud . . . Homme hommikul punkt kell 11 ootab minu auto sinu välisukse ees . . . Armastan sind ihu ja hingega . . . nagu

E. Haase, New-York. Lunapark New-York's.
Pildistatud Voigtländeri Heliariga.

se tead juba lainete võnkumise kaudu . . . Homme oled minu armas naisuke!“

15 juunil punkt kell 11 hommikul peatus Latritti auto proua Cara Polini suvila ukse ees. Laitmatusse ülikonda rietatud kargas Latritt autost välja, jooksis trepist üles ja helistas. Uks avati jalamaid. Cara Palm tuli talle imetoredas reisuülikonnas vastu ja ulatas käe.

„Olen valmis Charles!“ sõnas ta ja ta hää helises nutu ja naeru vahel, kuna ta toetus Latritti najale. Latritt juhatas sõnalausumata oma pruudi autosse. Oli uks sulutud ja auto veeres edasi, haaras ta väikese kindasse mahutatud käekese, surus seda kahe käe vahel ja sõnas õrnalt:

„Kiidetud olgu suggestioon!“

— „Kogu see vaev oleks võinud olla nägemata, kui oleksid . . . otsekohe küsinud,“ kostis Cara ja vaatas seal juures nii väljakutsuvalt Latrittile otsa, et noor abielumees tegi, mis kõige kohasem oli: ta vaikis ja andis kaasale esimese suudluse.

Ostudel ja järelpärimistel nimetage „Romaani kevadealbumi“

Lahutus.

Carel Burbach

Peale selle, kui Madeleine oli lõpetanud oma lühikese epistli, võttis ta veel kord väikese lilla kirjakese ja luges rahulikult üle, mida ta oli kirjutanud. Rahulolles noogutas ta pead. Veel kord keeras ta peene hõbedase täitesulepää lahti ja pani ettevaatlikult punkti tähele i sõnas „Madeleine.“ Siis pani ta kirja korralikult kokku ja lükkas ta vooderdatud ümbriku. Ta nägu tõmbles, kui ta keelega niisutas ümbriku äärt. Kuna ta sules väikese valge rusikaga ümbriku, pühkis ta peene valge taskurätikuga üle keeleotsa ja huulte. Ühe silmapilgu kõhkles ta veel, kuhu panna kirja. Esiteks asetas ta selle kaminaäärele, suure Vestminsterkella ette, mis parajasti tõi kuuldavale viis heledat lööki toa vaikusesse, nagu protestiks sellele, et teda varjati. Madeleine läks paar sammu kuni ukseni, vaatles kirja mõjuvust, kuid et see teda ei rahuldanud, pani ta kirja lõpuks lauale, kus õrn lilla ümbrik kergemini silma hakkas tumedal sammattelinal.

Kergenduse ohkega pööris end Madeleine ümber ja läks toast välja. Vähe aja pärast tuli ta jälle, kuid nüüd juba mässitud elegantsesse kasukmantlisse. Ta lokke kattis vähe viltu ja veidi silmatorkavalt karusnahast mütsike. Peegli ees seistes korraldas Madeleine juukse-salku, mis olid välja libisenud mütsi alt. Siis võttis ta tasku, kindad ja helistas.

„Sophie, ma lähen ära,“ ütles ta sisestuvale teenijale.

„Väga häa, armuline proua, vastas Sophie.

„Pidage meeles, et lillekapsad mitte liig pehmeks ei keeks: härra ei armasta seda.“

— „Kas armuline proua siis enne söögiaega . . .“

— „Ma ei tule tagasi! Hääd päeva. Sophie!“ ja läinud ta oli, jättes tупpa nõrka kannikestelõhna. Välisuks löi kergesti elegantselt kinni, nii kui ainult armuline proua seda oskas kinni visata

Sophie seisis toas. Ta lehvitas enesele vastu nägu kannikeselõhna, mis juba haihtuma hakkas ja võttis kahe näpu vahele kirja, mida ta nägi juba tупpa astudes,

„Temakeselt temale,“ ütles ta paljuütleva näoga ja ruttas kööki lillekapsate juure.

Kui Maks tuli kell kuus koju, oli laud söögitoas hoolikalt kaetud ainult ühele inimesele. Veidi imestades kortsutas ta otsaesist, kui ta võttis lilla ümbriku salongis laualt. Ta ei avanud seda ennem, kui supp oli antud juba lauale. Suppi süües luges ta; „Armas Maks, ma lähen ära.“ — Eriti häa maitseb täna see supp, — „sellepärast, et ma ei suuda väljakannatada elu Sinuga. Ma lähen ema juurde.“ — Aga kondid peaksid nad välja jätma. — „Ära vaeva end mind otsides“ — Kondid satuvad kurku —, „sest mind ei leia sa ikkagi. Täna peale oleme teineteiseletäitsa võõrad.“ Tugevast kõhahoost, mille põhjuseks olid kondid supis, tulid Maksile pisarad silmi; ta kuivatas silmi suurätiga ja luges edasi: „Ma loodan, et sa ei võta seda enesele mitte väga südamesse“ — kole see kõhahoog! „Aga meie ei passi juba kord kokku! Madeleine.“ Maks pühkis viimase pisara pahemast silmast ja pani kirja kuue küljetasku. Siis tõstis ta kaane lillekapsakausilt, ja kiitis asjatundja pilguga: „Ei ole väga pehmeks keedetud. Seda on teinud Sophie hästi.“

*

Viis minutit enne kaheksat. Madeleine istus looshis ja kahetses, et tal ei olnud binoklit kaasas. Palja silmaga ei saanud ta näha seesviibijaid looshides valitseva hämaruse pärast.

Ta ohkas selle seisukorra pinges all nii kui tund varem selle tõsiasja all, et tal ei olnud tarvitada õhtukleiti teatri külastamiseks. Ta arvas, et tarvis oleks saata homme teenrit asjade järele. Nüüd tahtis ta rahus oodata etenduse algust. Kahju, et ema temaga ühes tulla ei saanud. Üksinda on nii igav istuda, kus publikum annab niipalju juhust arvustamiseks. Et üksikul daamil on palju ebamugavusi üksiolles, ei olnud mitte tundmata Madeleinele. Selles suunas ei olnud ta mitte hellitatud. Maksiga seltskonnas olles ei olnud tal ka mugavam kui praegu. Maks oli olnud tähelpanelik

ainult pruudipõlves ja esimestel abielu kuudel, kuna pärastpoole muutus see ikka harvemaks ja lõpuks kadus koguni. See oli üks suuremaid põhjust, mis teda sundisid lahkuma Maks juurest.

Madeleine leidis, et ta nüüd juba küllaldaselt oli mõelnud Maksist ja tema pahedest. Aeglaselt täituv saalis ümber vaadates, kaalutles ta, kes küll istuks vabale platsile tema kõrval.

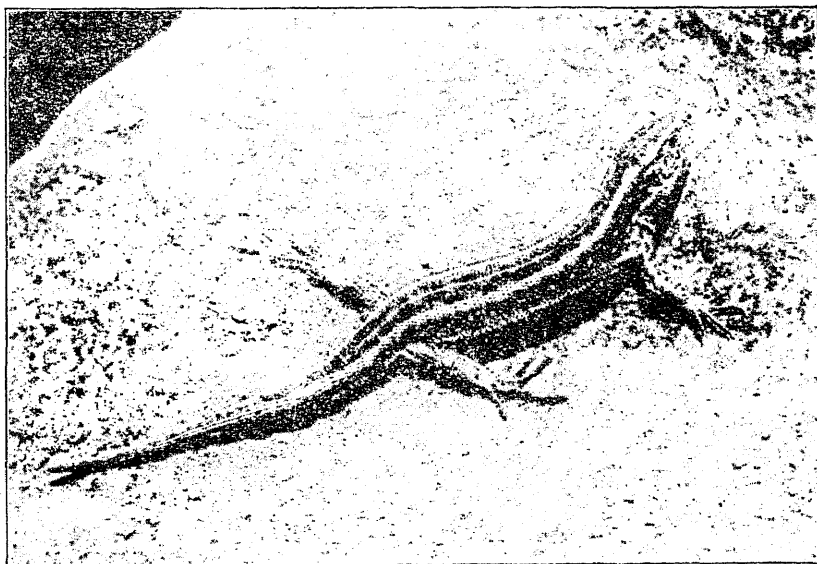
Oli juba olnud esimene märguandmine. Teenrid sulesid saaliuksed, kui sisse astus viimasel minutil keegi härra. Üks teenritest juhatas ta vabale tugitoolile Madeleine kõrval. Sellel momendil, kui pikkamisi kustusid tuled saalis ja kerkis eesriie, istus Maks rahulikult Madeleine kõrval olevale vabale platsile. Ühe silmapilgu vaatlusid nad teineteist ja selles sekundipikkuses pilgus leidis Maks tõenduse sellele, mida ta lugenud oli lillas kirjas: „Tänasest peale oleme teine teisele täitsa võõrad.“ ja sellekohaselt otsustas ta end ka ülalpidada.

Kui eesriie langes esimese akti järele, kukkus Madeleine task maha, ja Maks oli see, kes ta võttis kiiresti üles ja ulatas viisaka kummardusega Madeleinele.

— „Armuline proua.“

„Oo . . . ma tänan teid!“ vastas Madeleine lühidalt. oleks sarnane juhus olnud eelmisel õhtul mehega, siis oleks ta kindlasti juurelisanud: „Ole ometi ettevaatlikum või midagi muud selle sarnast,“ kaalutles ta.

Vaheajal läks Madeleine jalutusruumi, ja kui ta igalt poolt inimestest piiratud puhvetist püüdis asjata üht tassikest kohvi saada, siis oli jälle Maks see, kes ulatas talle armastusväärse naeratusega seda jumalatejooki. Maks oli ka see, kes oli osanud reserveerida laua kahe tooliga ja nüüd viisakalt palus teda võtta platsi, millega oli nõus

G. Steinmetz jg, Zell a Hbch. Sisalik päikese paistel. Loodusest pildistatud Voigtländeri Avus Kameraga.

Madeleine. Maks oli ju võõras talle, võõras mees, kes oli ta vastu tähepanelik, lahke ja täiesti korrektne. Ega seal ei ole siis midagi halba, et ta laseb seda meeldida enesele. Viimasel ajal on mees teda nii vähe hellitanud selles suhtes. Ka ei ole tal tänasest pealeõnust saadik temaga midagi ühist. Jällegi oli Maks see, kes saatis teda vaheaja jarel viisakalt platsile, tõi esile kadunud programmi ja oskas esimesena kättesaada riided hoiuruumist. Ka oli Maks see, kes võttis etenduse lõpul auto ja palus luba saata teda koju.

„Oo, muidugi, häämeelega,“ ja ta nimetas oma aadressi. Ta elada ema juures nüüd.

Auto intiimses poolhäämaruses ärkas Madeleines igatsus kergitada oma südant; ja siin sündis, et ta Maks kaastundlikkude küsimuste peale kaebas oma häda ja õnnetumat abielu.

„Kas ei ole olnud mees ta vastu küllalt hää?“

— „Oh seda küll mitte, aga ta oli väga kohmakas ja sugugi mitte küllaldaselt tähepanelik ega viisakas.“

— „Kuidas see võiks olla võimalik. Niisuguse noore ja veetleva naise vastu kui tema. Oli see tõesti nii hirmus, kuidas ta jutustab?“

— „Ah, nii hirmus! . . . Kui ta oleks ainult veidikene nii kui teised mehed

...“ ja kaks sinisilma vaatasid pool kelmikalt pool kartlikult Maks poolle. Mõni sekund hiljem kloppis Maks autojuhile ja muutis varem antud aadressi.

*

Viis minutit puudus kaheteistkümnest. Paugahtas autouks, paugahtab majauks ja paugahtab uksehoidja aken, mis suletakse pahaselt.

Lõpuks vanapiigalik ohe: „Lapsed, lapsed . . . see on see moodne seltskond.“

Auahne major.

Noore leitnandina saadeti kord markiis Gallifet, pärasine prantsuse sõjaminister, Alshiiriasse spahide juure. Ta reisib Marseille'sse, et sealt ühes teiste saadetavate sõjaväeosadega Aafrikasse sõita. Hellitatud noor markiis tõmbas nina krimpsu, kui ta silmas temale määratud kajutit laevas, mis nendele nõuetele sugugi ei vastanud, nagu ta harjunud oli leidma. Kapten, kelle poole ta kajuti asjus pööras, vastas õlanukke kehitades: „Kahjuks ei tohi ma teile seekord paremat kajutit anda. Eeskirja järele peavad härnad leitnandid teise klassi kajutiga leppima, kuna esimese klassi kajutid staabi ohvitseridele on määratud. Pealegi sõidab seekord keegi pataljoni ülem, jalaväe major ühes, kes väga pahandaks kui teie sarnases kajutis asuks, milles tema sõidab.“

Gallifet pööras nüüd palvega majori poole.

See aga käratas peale: „Kas ma olen õieti aru saanud. Leitnandni aukraadis tahate samas kajutis sõita, mis staabi ohvitseridele on määratud? See

ei lähe! Leitnandi aukraadi omanikud sõitku teises klassis!“

Gallifet oli vihane sarnase kareda äraütlemise üle ja otsustas kätte maksta.

„Jean,“ ütles ta oma toapoisile, väga osavale poisile, „tõmba minu eraülikond selga, lunasta siis enesele esimese klassi kajutipilet ja püüa major L. tutvust sobitada. Jooda talle wahuweini ja mängi kaarte, kuid lase majori alati võita. Siin on selleks raha. Vajad sa rohkem, siis annan sulle teiste nägemata lisa. Ära aga kedagi märgata lase, et sa minu toapoisid oled. Sa oled huvireisul, et Aafrikat tundma õppida ning elevantide ja lõvide peale jahti pidada.“

Jean mängis oma osa hiilgavalt. Major oli vaimustatud leitnud reisuseltsilise üle. Kuna ta kogu teekonna välitusel piinlikult hoidus leitnandiga kokupuutumast, püüdis ta seda rohkem armastusväärilise Aafrikasse rändaja huvireisija seltsis viibida.

Kuna laev Alshiiri sadamasse sisse oli sissesõitmas, jalutas major uue sõbraga käält kinni hoides laevalael. Nad

Meesterahva rätsepaäri **Max Johanson.**

Lühikejalg, 6, kõnetr. 30-89, Tallinn.

Olles saavutanud Londonist värviküllaseid kevade- ja suveriiideid, oman kaunima lootuse neid soovitada oma kogu-
peetud tellijaskonnale.

vestsid lõbusat juttu, kui Gallifet teise klassi kajutist ilmus ja oma toapoisile paar saapaid jalge ette viskas.

„Jean,“ hüüdis ta seal juures nii valjusti kui suutis: „sina laiskvorst! Kohe lähed ja viksid mu saapad puh-taks!“ Siis pöördus ta majori poole

ja ütles vabandades: „Härra major vabandavad mind, et teilt veidikeseks ajaks lõbusa seltsilise röövin. Jean minu toapoiss, võib kohe jälle, kui saapad puhastatud, majori härraga aega viita.“

Kaksteistkümmend määrust tõsisele armastajale.

Giovanni Pico della Mirandola.

1) Armasta ainult ühte ja põlga kõiki teisi!

2) Ole kõige peale valmis, isegi minema surma, et aga saaksid viibida armsama juures!

3) Pea seda õnnetumaks, kes ei viibi armsama juures!

4) Ehi ennast, et meeldida temale!

5) Mõtle igat moodi, kuidas saaksid viibida tema läheduses! Pole see tege-likult võimalik, siis püüa olla mõtetes!

6) Armasta kõike, mis on tema pä-ralt: tema sõpru, tema maja, tema rii-deid ja tema pilte!

7) Püüa kuhjata teda kiitusega ja astu ägedastl üles iga laimukõne vastu!

8) Usu temast ainult kõige paremat ja püüa, et kõik inimesed jagaksid si-nuga seda usku!

9) Igatse ja püüa võtta tema koor-mat enese kanda! Koormad, mis kan-nad tema pärast, on sulle armsad kanda.

10) Vala tema pärast sagedasti pi-saraid! Viibib ta kaugel sinust, siis — valupisaraid. Viibib ta sinu juures, — rõõmupisaraid.

11) Igatsus tema järel väsitagu sind ja kirk teda omandada põletagu sind põleva leegina.

12) Ole tema sulane ja ära mõtle ta-sumise peale.

Kasvatuse tagajärjed.

M. von Ebner-Eschenbach.

Fath Alil oli sada viisteistkümmend poega. Sada nendest olid haritud, tar-gad, viisteistkümmend — rumalad, päe-vavargad. Ta andis need viisteistkü-mmed saja venna hooleks kasvatada, ise aga reisis aastaks ära. Koju tagasi jõu-

des rõõmustas Fath Ali juba ette, et kõik ta pojad on nüüd eeskujulikud, heade kommetega inimesed, kutsus nad kokku, kuid leidis — sada viisteistkü-mmend päevavarast.

Vastutav toimetaja E. M. GUPMANN.

Väljaandja Kirjastus-osaühisus „ARENG.“

Trükitud „Edu“ trükikojas, S. Kompassi tän. 40, Tallinnas.

Ostudel ja järelepärimistel nimetage „Romaani kevadealbumi!“

Kaubandus-Tööstus Aktsiaselts

„KREENBALT“

TALLINN, Suur Karja tän. 13,

Postkast 346.

Telegr. adr.: „KREENBALT“ Tallinn.

Telefonid: 2-41, 24-66, 31-58 ja 31-92.

Järgmiste kodumaa tekstiilvabrikute müügikeskkoht ja pealadu:

**Kreenholmi Puuvillasaaduste Manufaktuuri O.-Ü,
Balti Puuvilla Ketramise ja Kudumise vabriku A.-S.
Sindi Kalevivabriku Ühisus, end. Wöhrmann ja Poeg.
Eesti Niidi vabriku ühisus**

Kõikide ülevalnimetatud vabrikute saaduste en-gros müük, ninelt:

Igasugused puuvillariided pleekimata, pleegitud, värvitud, trükitud,
merseriseeritud, lõngad, puuvillane vatt jne.

Härrade ja daamide palitute, kostüümide, ülikondade riided, tekid,
rätikud, villane vatt jne.

Kõik sordid õmblusniiti: valge, must, värviline.

VABRIK :
Järvakandis.
Tel. Lelle 7.

Järvakandi klaasivabrik

KONTOR :
Tallinnas, Süda 1.
Tel. 15-38, 5-27.

Fourcault sisseseade
valmistab moodsa mehaanilise tööstusviisi juures
kõrgeväärtuslikku

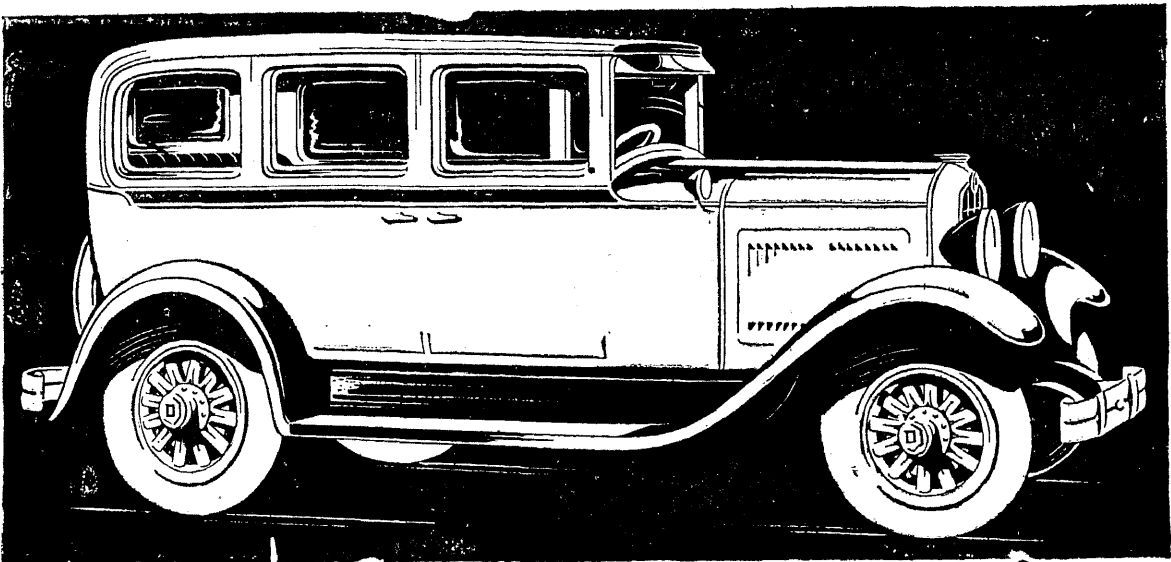
heledat tahvelklaasi

igas suuruses ja paksuses.

**Järvakandi spetsiaal-aknaklaas on headu-
selt parem vastava sordi import-klaasist.**

Ainus mehaaniline klaasitööstus Eestis

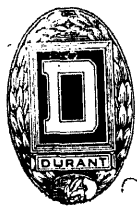
Ainus mehaaniline klaasitööstus Eestis

DURANT SIX „60“ 4-UKSEGA SEDAN

DURANT

DURANT „40“ 4-sil.
DURANT „60“ 6-sil.
DURANT „66“ 6-sil.
DURANT „70“ 6-sil.

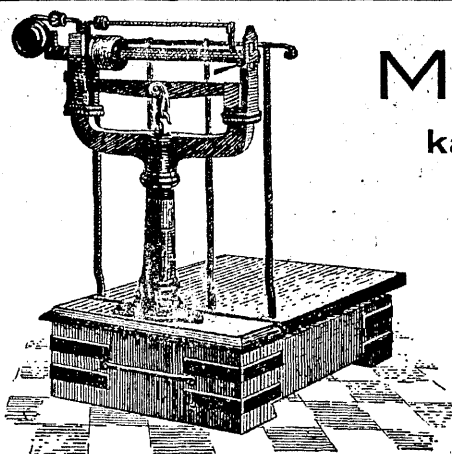

ERANDLIKULT HEAD VÄÄRTU-
SED, MIDA PAKUTAKSE UUSIS
DURANT MUDELEIS, ON TEINUD
NIME DURANT KUULSAMAKS
AUTOTÖÖSTUSES.

AINUESINDAJA
EESTIS:

HEINR. LAGUS,

TALLINN, MÜÜRIVAHE, 16, LAENUPANGA MAJAS, UKS B. TELEFON 12-53.

M. MÖLLER'I

kaalude ja mõtude tööstus

Nunne tän. nr. 8 }
Kaupmehe tän. 5 } Kõnetr. 20-16

Kaalud:

1:10, 1:50, 1:100 ja lauakaalud,
ameerika süsteemi liikuva vihiga
person ja pretsisioonkaalud.
Tellimiste peale kõiksugu erikaalud.
Ümbertegemine kilogr. ja parandus.

Kummitemplite

tarvitajatele teatan, et senise rik-
kaliku tähestikkude täiendamiseks
on pärale jõudnud väljamaalt

hulk moodsaid kirje

ühes eeskujuliku tööstuse

sisseseadega.

Tööviisi uuendamise tõttu on mul Eestis
kui kõige suurema ja täielikuma tööstuse
omanik ul sel alal võimalus lugupeetud tel-
lijate huika kiirelt ja asjatundlikult teenida.

Austusega **Blaufeldt.**

Kummitemplite tööstus

„Perfekt“

TALLINN,

Nunne tän. 8.

Telef. 20 16

Siguri- ja kohvitööstus

„Estonia“

Kaitse-märk

TALLINN,
Liivamäe tän. 44
Telef. 17-14
M E BRAUS.

Valmistab kõige
maitsevamat
oa- ja vilja-
kohvi,
kama, ka-

mariini, nestle jahu väikeste
laste toitmiseks j. n. e.

Siguri- ja kohvitööstus „ESTONIA“
saadused on tarvitajate rohke poole-
hoiu võitnud just oma hää maitse ja
puhta valmistuse tõttu.

Nõudke igast kauplusest!

Odav inventuur väljamüük

mänguasjades ja kirjutustarvetes

hinnaalandus kuni 25 %

O.-Ü. W. Tegeler

Raekojaplats 17.